

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 17ης Οκτωβρίου 2002*

Στην υπόθεση T-180/00,

Astipesca, SL, με έδρα τη Huelva (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τους J.-R. García-Gallardo Gil-Fournier και D. Domínguez Pérez, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης αρχικώς από τον L. Visaggio, και στη συνέχεια από την S. Pardo Quintillán, επικουρούμενους από τον J. Guerra Fernández, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αφενός αίτημα ακυρώσεως της τηλεμοιτυπίας της Επιτροπής της 5ης Μαΐου 2000, με το οποίο ενημερώθηκε η προσφεύγουσα για την πληρωμή, στις 4 Μαΐου 2000, μέρους του υπολοίπου της συνδρομής που είχε διατεθεί

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

για το πρόγραμμα SM/ESP/20/92 και της επιστολής της Επιτροπής της 18ης Μαΐου 2000, με την οποία μειώθηκε η προαναφερθείσα συνδρομή και, αφετέρου, αίτημα αποζημώσεως λόγω παράνομης, όπως υποστηρίζεται, αναστολής της πληρωμής του υπολοίπου της συνδρομής αυτής και της προαναφερθείσας μείωσης,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Jaeger, Πρόεδρο, K. Lenaerts και J. Azizi, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 8ης Μαΐου 2002,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Κανονιστικό πλαίσιο

- 1 Στις 18 Δεκεμβρίου 1986, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 4028/86, σχετικά με κοινοτικές δράσεις για τη βελτίωση και την προσαρμογή των διαρθρώσεων του τομέα της αλιείας και της υδατοκαλλιέργειας (ΕΕ L 376, σ. 7). Ο

κανονισμός αυτός, όπως τροποποιήθηκε διαδοχικά με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3944/90 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1990 (ΕΕ L 380, σ. 1), με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2794/92 του Συμβουλίου, της 21ης Σεπτεμβρίου 1992 (ΕΕ L 282, σ. 3), και με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3946/92 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1992 (ΕΕ L 401, σ. 1), προβλέπει στα άρθρα 21α έως 21δ τη δυνατότητα της Επιτροπής να χορηγεί για τα σχέδια των μικτών αλιευτικών επιχειρήσεων διάφορα είδη χρηματοδοτικής συνδρομής σε ποσό που κυμαίνεται αναλόγως της χωρητικότητας και της ηλικίας των οικείων σκαφών, εφόσον τα σχέδια αυτά ανταποκρίνονται στους όρους που προβλέπει ο κανονισμός.

- 2 Το άρθρο 21α του κανονισμού 4028/86 δίνει τον ακόλουθο ορισμό της «μικτής εταιρίας»:

«Κατά την έννοια του παρόντος τίτλου, ως μικτή εταιρία νοείται μια εταιρία ιδιωτικού δικαίου που περιλαμβάνει έναν ή περισσότερους κοινοτικούς εφοπλιστές και έναν ή περισσότερους εταίρους τρίτης χώρας με την οποία η Κοινότητα έχει ιδρύσει μικτή εταιρία, με σκοπό την εκμετάλλευση και ενδοχομένως αξιοποίηση των αλιευτικών πόρων που βρίσκονται στα ύδατα κυριαρχίας ή/και δικαιοδοσίας αυτών των τρίτων χωρών, με προοπτική να εφοδιάζεται κατά προτεραιότητα η αγορά της Κοινότητας.»

- 3 Το άρθρο 21β, παράγραφος 2, του κανονισμού 4028/86 είναι το ακόλουθο:

«2. Για να λάβουν χρηματοδοτική συνδρομή τα σχέδια των μικτών εταιριών πρέπει να αφορούν πλοία μήκους ισάλου γραμμής ανώτερο των 12 μέτρων, τεχνικώς κατάλληλα για τις προβλεπόμενες αλιευτικές δραστηριότητες και εν ενεργώ υπηρεσία περισσότερα από πέντε έτη, που φέρουν σημαία κράτους μέλους και είναι νηολογημένα σε λιμένα της Κοινότητας, και τα οποία θα μεταβιβασθούν οριστικά προς την τρίτη χώρα στην οποία βρίσκεται η μικτή εταιρία. [...]»

- 4 Το άρθρο 21δ, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 4028/86 καθορίζει τα ζητήματα τα σχετικά με την υποβολή αιτήσεως χρηματοδοτικής συνδρομής και τη διαδικασία χορηγήσεως της συνδρομής. Στην παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου αναφέρεται ότι για τα σχέδια που λαμβάνουν χρηματοδοτική συνδρομή, ο δικαιούχος οφείλει να διαβιβάσει στην Επιτροπή και στο κράτος μέλος περιοδική έκθεση για τη δραστηριότητα της μικτής εταιρίας.
- 5 Το άρθρο 44 του κανονισμού 4028/86 ορίζει.

«1. Καθ' όλη τη διάρκεια της κοινοτικής παρέμβασης, η αρχή ή ο οργανισμός που ορίζεται για το σκοπό αυτό από το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος διαβιβάζει στην Επιτροπή, μετά από αίτησή της, όλα τα δικαιολογητικά και όλα τα έγγραφα που αποδεικνύουν την εκπλήρωση των οικονομικών ή άλλων προϋποθέσεων που επιβάλλονται για κάθε σχέδιο. Η Επιτροπή δύναται να αποφασίσει την αναστολή, τη μείωση ή την κατάργηση της συνδρομής σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 47:

- εάν το σχέδιο δεν εκτελείται σύμφωνα με τις προβλέψεις ή
- εάν δεν πληρούνται ορισμένες προϋποθέσεις που επιβλήθηκαν [...]

Η απόφαση κοινοποιείται στο ενδιαφερόμενο κράτος μέλος καθώς και στο δικαιούχο.

Η Επιτροπή προβαίνει στην ανάκτηση των ποσών η καταβολή των οποίων δεν ήταν ή δεν είναι δικαιολογημένη.

2. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος άρθρου θεσπίζονται από την Επιτροπή σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 47».

6 Το άρθρο 47 του κανονισμού 4028/86 είναι το ακόλουθο:

«1. Στην περίπτωση που γίνεται αναφορά στη διαδικασία του παρόντος άρθρου, η Μόνιμη Επιτροπή Διαρθρώσεων της Αλιείας συγκαλείται από τον πρόεδρό της, είτε με δική του πρωτοβουλία είτε μετά από αίτηση του αντιπροσώπου ενός κράτους μέλους.

2. Ο αντιπρόσωπος της Επιτροπής υποβάλλει σχέδιο των μέτρων που πρέπει να ληφθούν. Η επιτροπή διατυπώνει τη γνώμη της εντός προθεσμίας που δύναται να ορίσει ο πρόεδρος σε συνάρτηση με τον επείγοντα χαρακτήρα των θεμάτων.[...]

3. Η Επιτροπή θεσπίζει τα μέτρα που εφαρμόζονται αμέσως. Εντούτοις, εάν τα μέτρα αυτά δεν είναι σύμφωνα με τη γνώμη της επιτροπής, η Επιτροπή τα γνωστοποιεί αμέσως στο Συμβούλιο· στην περίπτωση αυτή, η Επιτροπή δύναται να αναβάλει την εφαρμογή το πολύ για ένα μήνα από τη γνωστοποίηση αυτή. Το Συμβούλιο μπορεί, με ειδική πλειοψηφία, να λάβει διαφορετικά μέτρα εντός προθεσμίας ενός μηνός.»

7 Στις 20 Απριλίου 1988 η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1116/88, σχετικά με τις λεπτομέρειες εκτέλεσης των αποφάσεων χορήγησης συνδρομών για σχέδια που αφορούν κοινοτικά μέτρα βελτίωσης και αναδιάρθρωσης των δομών του τομέα της αλιείας, της υδατοκαλλιέργειας και διευθέτησης της παράκτιας ζώνης (ΕΕ L 112, σ. 1).

8 Το άρθρο 7 του κανονισμού 1116/88 ορίζει σχετικά τα εξής:

«Πριν κινηθεί η διαδικασία αναστολής, μείωσης ή κατάργησης της συνδρομής που προβλέπεται στο άρθρο 44, παράγραφος 1, του κανονισμού (...) 4028/86, η Επιτροπή:

- ειδοποιεί σχετικά το κράτος μέλος στην επικράτεια του οποίου πρόκειται να εφαρμοστεί το σχέδιο για να λάβει θέση ως προς το θέμα αυτό,
- συμβουλευέται την αρμόδια αρχή η οποία ανέλαβε να διαβιβάσει τα δικαιολογητικά,
- καλεί τον ή τους δικαιούχους να εκφράσουν, μέσω της αρχής ή του οργανισμού, τους λόγους για τη μη τήρηση των προβλεπομένων όρων.»

9 Στις 21 Ιουνίου 1991 η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1956/91, για λεπτομέρειες εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 4028/86 όσον αφορά τις ενέργειες ενθάρρυνσης για τη σύσταση μεικτών εταιρειών (ΕΕ L 181, σ. 1).

- 10 Το άρθρο 5 του κανονισμού 1956/91 ορίζει ότι η καταβολή της χρηματοδοτικής συνδρομής της Κοινότητας πραγματοποιείται μόνο εφόσον η μικτή εταιρία έχει συσταθεί στη συγκεκριμένη τρίτη χώρα και εφόσον τα μεταβιβασθέντα σκάφη διαγραφούν οριστικά από το κοινοτικό μητρώο και νηολογηθούν σε λιμένα της τρίτης χώρας όπου έχει την έδρα της η μικτή εταιρία. Το ίδιο άρθρο προβλέπει ότι στην περίπτωση που η κοινοτική συνδρομή συνίσταται, εν μέρει ή στο σύνολό της, σε επιδότηση κεφαλαίου, αυτή μπορεί, με την επιφύλαξη των όρων της παραγράφου 1, να αποτελέσει το αντικείμενο μιας πρώτης καταβολής η οποία δεν θα υπερβαίνει το 80 % του συνολικού ποσού της χορηγούμενης επιδότησης. Η αίτηση πληρωμής του υπολοίπου πρέπει να συνοδεύεται από την πρώτη περιοδική έκθεση σχετικά με τις δραστηριότητες της μικτής εταιρίας. Η αίτηση αυτή υποβάλλεται το νωρίτερο 12 μήνες μετά την ημερομηνία της πρώτης πληρωμής.
- 11 Κατά το άρθρο 6 του κανονισμού 1956/91, η περιοδική έκθεση στην οποία αναφέρεται το άρθρο 21δ, παράγραφος 3, του κανονισμού 4028/86 πρέπει να περιέχεται στην Επιτροπή κάθε δώδεκα μήνες επί τρία συνεχή έτη, να περιλαμβάνει τα στοιχεία που αναφέρονται στο παράρτημα ΙΙΙ του κανονισμού και να υποβάλλεται με τη μορφή που προβλέπει το εν λόγω παράρτημα.
- 12 Το τμήμα Β του παραρτήματος Ι του κανονισμού 1956/91 περιλαμβάνει μια σημείωση που φέρει τον τίτλο «σημαντικό» και είναι η ακόλουθη:

«Υπενθυμίζεται στον (στους) αιτούντα(ες) ότι για να μπορέσει μια μικτή εταιρία να επωφεληθεί μιας προμοδότησης κατά την έννοια του κανονισμού 4028/86, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 3944/90, θα πρέπει κυρίως:

- να αφορά σκάφη μήκους μεταξύ καθέτων, μεγαλύτερου των 12 μέτρων, που είναι κατάλληλα από τεχνική άποψη για τις προβλεπόμενες αλιευτικές δραστηριότητες, εν ενεργεία από πενταετίας τουλάχιστον, κοινοτική σημαία και

είναι εγγεγραμμένα στα νηολόγια ενός λιμένα της Κοινότητας, αλλά θα μεταβιβαστούν οριστικά στην εν λόγω τρίτη χώρα από τη μηκτή εταιρία.

- να προορίζεται για την εκμετάλλευση και ενδεχομένως την αξιολόγηση των αλιευτικών πόρων που βρίσκονται στα ύδατα υπό την κυριαρχία ή/και τη δικαιοδοσία της εν λόγω τρίτης χώρας,

- να αποβλέπει στον εφοδιασμό κατά προτεραιότητα της κοινοτικής αγοράς,

- να βασιίζεται στη σύναψη σύμβασης μηκής εταιρίας.»

Ιστορικό της διαφοράς

- 13 Στις 30 Απριλίου 1992 η εταιρία Martín Vázquez SA υπέβαλε στην Επιτροπή, μέσω των ισπανικών αρχών, σχέδιο μηκής εταιρίας προκειμένου να λάβει χρηματοδοτική συνδρομή βάσει του κανονισμού 4028/86. Το σχέδιο αυτό που είχε εγκριθεί από τις εν λόγω αρχές, πρόβλεπε τη μεταβίβαση, ενόψει ασκήσεως αλιείας, τριών σκαφών, του *Marvasa Once*, του *Marvase Doce* και του *Nuevo Usina* στη μηκτή ισπανο-μαροκινή εταιρία που συνέστησαν η Martín Vázquez και η μαροκινή επιχείρηση Spamofish.
- 14 Με απόφαση της 5ης Ιουλίου 1993 (στο εξής: απόφαση του Ιουλίου 1993) η Επιτροπή χορήγησε στο προαναφερθέν σχέδιο (σχέδιο SM/ESP/20/92, στο εξής: σχέδιο)

χρηματοδοτική συνδρομή ανωτάτου ύψους 3 047 190 ECU. Η απόφαση προέβλεπε τη χορήγηση από το Βασίλειο της Ισπανίας ενίσχυσης ύψους 609 438 ECU.

- 15 Κατόπιν αιτήσεως της *Martín Vázquez*, η Επιτροπή εξέδωσε, στις 7 Ιανουαρίου 1994, απόφαση τροποποιητικής απόφασης του Ιουλίου 1993 (στο εξής: απόφαση του Ιανουαρίου 1994) με την οποία επέτρεψε την αντικατάσταση στο πλαίσιο της εκτέλεσης του σχεδίου, του σκάφους *Marvasa Doce* που είχε ναυαγήσει πριν από την εφαρμογή του σχεδίου, από το σκάφος *Verecuatro*. Το ανώτατο όριο της κοινοτικής συνδρομής μειώθηκε σε 2 921 520 ECU και του Βασιλείου της Ισπανίας σε 584 304 ECU.
- 16 Στις 25 Οκτωβρίου 1996 και κατόπιν αιτήσεως της *Martín Vázquez*, η Επιτροπή εξέδωσε απόφαση με την οποία τροποποίησε την απόφαση του Ιανουαρίου 1994 (στο εξής: απόφαση του Οκτωβρίου 1996). Οι τροποποιήσεις ήταν ότι αντικαταστάθηκε αφενός η μικτή ισπανομαροκινή εταιρία από μια μικτή εταιρία ισπανοσενεγαλική, την *Astirêche Sénégal SA*, και, αφετέρου, η μαροκινή επιχείρηση *Spmofish* από την *Ouleymatou Ndoye*. Οι τροποποιήσεις αυτές αιτιολογήθηκαν με διοικητικής φύσεως προβλήματα σχετικά με την πρόσβαση στην μαροκινή ζώνη αλιείας και τη χορήγηση των αναγκαίων αδειών αλιείας. Το ανώτατο όριο της κοινοτικής συνδρομής παρέμεινε στο ποσό των 2 921 520 ECU.
- 17 Στις 27 Νοεμβρίου 1997, η Επιτροπή κατέβαλε το 80 % της συνδρομής.
- 18 Τον Σεπτέμβριο του 1998, ο *Martín Vázquez* ζήτησε μέσω των ισπανικών αρχών την πληρωμή του υπολοίπου της συνδρομής. Στην αίτηση επισυνάφθηκε η πρώτη περιοδική έκθεση σχετικά με τις δραστηριότητες που ανέπτυξε η μικτή εταιρία στο πλαίσιο του σχεδίου από την 1η Απριλίου μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 1997.

- 19 Μέσω των ισπανικών αρχών, η *Martín Vázquez* υπέβαλε στην Επιτροπή, που το είχε ζητήσει, πρόσθετες πληροφορίες σχετικά με την εκτέλεση του σχεδίου, που περιήλθαν στην Επιτροπή στις 15 Οκτωβρίου και στις 17 Νοεμβρίου 1998.
- 20 Με τηλεομοιοτυπία της 3ης Ιουνίου 1999 προς την Επιτροπή, ο *Almécija Cantón*, γενικός διευθυντής αρμόδιος για τις δομές και αγορές αλιείας στη γενική γραμματεία της θαλάσσιας αλιείας του ισπανικού Υπουργείου Γεωργίας, Αλιείας και Τροφίμων, δήλωσε ότι η πραγματοποίηση των στόχων του σχεδίου είχε αποδειχθεί επαρκώς και δεν αντιλαμβάνεται για ποιο λόγο η Επιτροπή καθυστερούσε να καταβάλει το υπόλοιπο της συνδρομής παρά τις σχετικές αιτήσεις.

Διοικητική διαδικασία

- 21 Με επιστολή προς τον *Martín Vázquez* της 4ης Ιουνίου 1999 (στο εξής: επιστολή της 4ης Ιουνίου 1999), ο γενικός διευθυντής της Γενικής Διεύθυνσης (ΓΔ) «Αλιεία» της Επιτροπής, *κ. Cavaco*, επισήμανε ότι από τα στοιχεία που έχει στη διάθεσή της η Επιτροπή προκύπτει ότι το σκάφος *Aziz*, πρώην *Nuevo Usisa*, αλίευε στα μαροκινά ύδατα ενώ, βάσει των κανονισμών 4028/86 και 1956/91, το αντικείμενο της μικτής εταιρίας πρέπει να είναι η εκμετάλλευση αλιευτικών πόρων της τρίτης χώρας που μνημονεύεται στην απόφαση περί χορηγήσεως της συνδρομής, εν προκειμένω της Σενεγάλης. Παρατήρησε ότι, σύμφωνα με το άρθρο 44, παράγραφος 1, του κανονισμού 4028/86, η Επιτροπή αποφάσισε να μειώσει τη συνδρομή που είχε χορηγηθεί αρχικά στο σχέδιο. Γνωστοποίησε δε ότι το ποσό της μείωσης αντιστοιχούσε στη διαφορά μεταξύ της προμιοδοτήσεως που θα ελάμβανε η μικτή εταιρία για το οικείο σκάφος (1 138 530 ECU) και της προμιοδοτήσεως για την οριστική μεταβίβαση του σκάφους αυτού προς τρίτη χώρα (569 265 ECU), δηλαδή σε 569 265 ECU και ότι θα καταβαλλόταν στον *Martín Vázquez* ως υπόλοιπο το ποσό των 15 039 ECU, που αντιστοιχεί στη διαφορά μεταξύ του ποσού της τελευταίας δόσεως (20 %) της αρχικά χορηγηθείσας συνδρομής (584 304 ECU) και του ποσού της προαναφερθείσας μεί-

ωσης (569 265 ECU). Ο γενικός διευθυντής επισήμανε ότι, αν δεν ελάμβανε, εντός τριάντα ημερών, τη συγκατάθεση της δικαιούχου επιχειρήσεως ως προς την προτεινόμενη λύση, θα αναγκαζόταν να δώσει εντολή στις υπηρεσίες του να συνεχίσουν τη διαδικασία μειώσεως.

- 22 Αντίγραφο της εν λόγω επιστολής απευθύνθηκε αυθημερόν στον Almécija Cantón.
- 23 Σε έγγραφο που απηύθυνε στην Επιτροπή στις 20 Ιουλίου 1999, η Martín Vázquez διατύπωσε τα σχόλιά της επί της επιστολής της 4ης Ιουνίου 1999. Εξήγησε ότι το σκάφος *Aziz* αλιεύσε στη μαροκινή ζώνη αλιείας και όχι στη ζώνη αλιείας της Σενεγάλης διότι τα αποθέματα αλιευμάτων της Σενεγάλης δεν επαρκούσαν για να εξασφαλίσουν την αποδοτικότητα της εκμετάλλευσής του σκάφους. Ζήτησε να είναι συμβολική η μείωση της συνδρομής που μελετούσε η Επιτροπή λόγω του ότι ο στόχος του σχεδίου δεν έπαυσε να εξυπηρετείται. Δήλωσε ότι η αλλαγή της αλιευτικής ζώνης του πλοίου *Aziz* δεν κοινοποιήθηκε στην Επιτροπή διότι η επιχείρηση έκρινε, βάσει των στοιχείων που της είχαν δώσει οι ισπανικές αρχές, ότι η αλλαγή αυτή δεν ήταν ουσιαστική λόγω του γεγονότος ότι το σκάφος δεν είχε εγκαταλείψει τη σημαία Σενεγάλης και συνέχιζε να εφοδιάζει την κοινοτική αγορά.
- 24 Με επιστολή της 27ης Ιουλίου 1999 ο Almécija Cantón διαβίβασε στην Επιτροπή αντίγραφο των προαναφερθέντων σχολίων της Martín Vázquez.
- 25 Στις 22 Οκτωβρίου 1999 πραγματοποιήθηκε συνάντηση μεταξύ των υπηρεσιών της Επιτροπής και του συμβούλου της Martín Vázquez.

- 26 Στις 14 Δεκεμβρίου 1999 ο σύμβουλος της Martín Vázquez απηύθυνε στην Επιτροπή επιστολή με την οποία συμπληρώνει τα σχόλια που διατύπωσε με το μνημονευόμενο στη σκέψη 23 ανωτέρω έγγραφο της 20ής Ιουλίου 1999 και επανέλαβε την πρόταση περί συμβολικής μείωσης που είχε περιλάβει στο εν λόγω έγγραφο.
- 27 Με επιστολή της 23ης Φεβρουαρίου 2000, ο προϊστάμενος διοικητικής μονάδας στη ΓΔ «Αλιεία», πληροφόρησε τον σύμβουλο της Martín Vázquez ότι η εξέταση των στοιχείων που έλαβε η Επιτροπή επιβεβαιώνει ότι το σκάφος Aziz δεν αλίευε στα ύδατα της Σενεγάλης αλλά στα ύδατα του Μαρόκου και, υπό τις συνθήκες αυτές, η κοινοτική συνδρομή γι' αυτό έπρεπε να μειωθεί σύμφωνα με το άρθρο 44, παράγραφος 1, του κανονισμού 4028/86, με τον τρόπο που εκτίθεται στην επιστολή της 4ης Ιουνίου 1999. Πρόσθεσε ότι, αν η Martín Vázquez δεχτεί μια μείωση της συνδρομής pro rata temporis, η Επιτροπή είναι διατεθειμένη να επιτρέψει την αλλαγή σχετικά με τη ζώνη αλιείας του σκάφους Aziz, αναδρομικά από 12 Νοεμβρίου 1998, οπότε της κοινοποιήθηκε η αλλαγή αυτή, και να τροποποιήσει, κατά συνέπεια, το ποσό της μείωσης της συνδρομής από 569 265 ECU σε 300 445 ECU, οπότε, σε περίπτωση που συμφωνήσει η Martín Vázquez, θα λάβει ως υπόλοιπο το ποσό των 283 859 ECU, που αντιστοιχεί στη διαφορά μεταξύ του υπολοίπου (20 %) της αρχικής συνδρομής 584 304 ECU και του ποσού της προαναφερθείσας μείωσης.
- 28 Με επιστολή της 24ης Μαρτίου 2000, ο σύμβουλος της Martín Vázquez γνωστοποίησε στον Gascard ότι η Martín Vázquez δέχθηκε την πρόταση της Επιτροπής σχετικά με την καταβολή του ποσού των 283 859 ECU κατά τα προεκτεθέντα στην προηγούμενη σκέψη. Ζήτησε από την Επιτροπή να εκδώσει το συντομότερο τελική απόφαση περί μείωσης της συνδρομής, να καταβάλει το προαναφερθέν ποσό και να επιτρέψει την αλλαγή της ζώνης αλιείας.
- 29 Με επιστολή της 27ης Απριλίου 2000, ο Almécija Cantón ζήτησε από την Επιτροπή πληροφορίες ως προς το στάδιο στο οποίο βρισκόταν η υπόθεση.

- 30 Στις 4 Μαΐου 2000 η Επιτροπή κατέβαλε στη Martín Vázquez το ποσό των 47 141 883 ισπανικών πεσετών (ESP) δηλαδή περίπου 283 859 ECU.
- 31 Με τηλεομοιοτυπία της 5ης Μαΐου 2000 (στο εξής: τηλεομοιοτυπία της 5ης Μαΐου 2000), ο Bruyninckx, της ΓΔ «Αλιεία» γνωστοποίησε στη Martín Vázquez ότι στις 4 Μαΐου 2000 καταβλήθηκε το μνημονεύμενο στην προηγούμενη σκέψη ποσό σε τραπεζικό λογαριασμό που ανοίχτηκε στο όνομά της.
- 32 Με επιστολή της 18ης Μαΐου 2000 (στο εξής: επιστολή της 18ης Μαΐου 2000), ο Gascard πληροφόρησε τον σύμβουλο της Martín Vázquez ότι έλαβε γνώση για τη συμφωνία της τελευταίας ως προς την πρόταση μείωσης της Επιτροπής. Εξήγησε τους λόγους που υπαγόρευσαν τη μείωση αυτή και τον περιορισμό της *pro rata temporis*. Επισήμανε ότι το υπόλοιπο της συνδρομής μετά τη μείωση είχε ήδη καταβληθεί.

Διαδικασία

- 33 Υπό τις συνθήκες αυτές, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 5 Ιουλίου 2000, η Astipescas, SL, που υπεισήλθε στα δικαιώματα της Martín Vázquez (στο εξής αδιακρίτως: προσφεύγουσα) άσκησε την παρούσα προσφυγή. Η έγγραφη διαδικασία περατώθηκε στις 14 Μαρτίου 2001.
- 34 Στις 23 Μαΐου 2001, και μετά την έκδοση από την Επιτροπή, στις 19 Μαρτίου 2001, της αποφάσεως C (2001) 678 τελικό, περί μείωσης της συνδρομής που είχε χορηγηθεί στην προσφεύγουσα (στο εξής: απόφαση της 19ης Μαρτίου 2001), η προ-

σφεύγουσα κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου, βάσει του άρθρου 48 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, συμπληρωματικό υπόμνημα με το οποίο ζήτησε να περιληφθεί στη δικογραφία η προαναφερθείσα απόφαση ως νέο πραγματικό στοιχείο που ανέκλυψε μετά την περάτωση της έγγραφης διαδικασίας.

- 35 Στις 15 Ιουνίου 2001 η Επιτροπή κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου τις παρατηρήσεις της επί του συμπληρωματικού υπομνήματος.
- 36 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα), αποφάσισε την έναρξη της προφορικής διαδικασίας. Ενόψει οργανώσεως της διαδικασίας κάλεσε τους διάδικους να προσκομίσουν ορισμένα έγγραφα και να απαντήσουν σε ορισμένες ερωτήσεις. Οι διάδικοι ανταποκρίθηκαν εντός της ταχθείσας προθεσμίας.
- 37 Οι διάδικοι αγόρευαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη δημόσια συνεδρίαση της 8ης Μαΐου 2002.

Αιτήματα των διαδίκων

- 38 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει την προσφυγή-αγωγή παραδεκτή·

- να ακυρώσει την τηλεομοιοτυπία και την επιστολή που απηύθυνε η Επιτροπή στον σύμβουλό της, στις 5 και στις 18 Μαΐου 2000 αντιστοίχως·

- να υποχρεώσει την Επιτροπή να της καταβάλει αποζημίωση για τη ζημία που προκλήθηκε από την καθυστέρηση στην πληρωμή του υπολοίπου της συνδρομής και από τη μείωσή της·

- να διατάξει την Επιτροπή να επανεξετάσει την υπόθεση·

- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

39 Με το συμπληρωματικό υπόμνημα της 23ης Μαΐου 2001, η προσφεύγουσα ζητεί επιπλέον από το Πρωτοδικείο να κρίνει παραδεκτό το υπόμνημα αυτό και να της επιτρέψει να περιλάβει στο ακυρωτικό αίτημα και την απόφαση της 19ης Μαρτίου 2001.

40 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να κρίνει την προσφυγή-αγωγή προδήλως απαράδεκτη και επικουρικώς προδήλως αβάσιμη·

- να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

- 41 Η Επιτροπή δεν εγείρει μεν ρητά ένσταση απαραδέκτου βάσει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, πλην όμως αμφισβητεί το παραδεκτό της προσφυγής. Συναφώς προβάλλει δύο ισχυρισμούς. Ο πρώτος είναι ότι το δικόγραφο της προσφυγής δεν ανταποκρίνεται στις τυπικές προϋποθέσεις. Ο δεύτερος ισχυρισμός είναι ότι η τηλεομοιοτυπία της 5ης Μαΐου 2000 και η επιστολή της 18ης Μαΐου 2000 είναι απρόσβλητες.

Επί του πρώτου ισχυρισμού, ότι δηλαδή δεν πληρούνται οι τυπικές προϋποθέσεις όσον αφορά το δικόγραφο της προσφυγής

- 42 Στο πλαίσιο του πρώτου ισχυρισμού η Επιτροπή παρατηρεί, κατά τα ουσιώδη, ότι το πληρεξούσιο που επισυνάπτεται στο δικόγραφο δεν ανταποκρίνεται στο άρθρο 44, παράγραφος 5, του Κανονισμού Διαδικασίας. Συγκεκριμένα το πληρεξούσιο αυτό δεν καταρτίστηκε με συμβολαιογραφική πράξη. Επιπλέον τα καθήκοντα που ασκεί ο Santos Alaminos, ο οποίος υπογράφει το πληρεξούσιο, δεν διευκρινίζονται και δεν προκύπτει αν αυτός είχε την εξουσία να εκδώσει εντολή εκπροσωπήσεως.
- 43 Συναφώς το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι το άρθρο 44, παράγραφος 5, στοιχείο β', του Κανονισμού Διαδικασίας απαιτεί να επισυνάπτεται στο δικόγραφο της προσφυγής νομικού προσώπου ιδιωτικού δικαίου «αποδεικτικό ότι η εντολή προς τον δικηγόρο δόθηκε προσηκόντως από εκπρόσωπό του εξουσιοδοτημένο προς τούτο». Αντίθετα με τον ισχυρισμό της Επιτροπής, για να είναι νομότυπη η εντολή εκπροσωπήσεως η διάταξη αυτή δεν απαιτεί να καταρτίζεται με συμβολαιογραφική πράξη. Πρέπει πάντως να εξεταστεί αν η εντολή εν προκειμένω εκδόθηκε προσηκόντως από εκπρόσωπο εξουσιοδοτημένο προς τούτο.
- 44 Στο δικόγραφο της προσφυγής επισυνάφθηκαν η εντολή εκπροσωπήσεως που εξέδωσε προς τους δικηγόρους της προσφεύγουσας ο Santos Alaminos στις 28 Ιουνίου

2000 καθώς και μια συμβολαιογραφική πράξη από την οποία προκύπτει ότι το διοικητικό συμβούλιο της προσφεύγουσας ανέθεσε στο πρόσωπο αυτό τις εξουσίες που συνδέονται με τη θέση του αναπληρωτή γενικού διευθυντή της. Δεδομένου ότι η εν λόγω συμβολαιογραφική πράξη που φέρει χρονολογία 7 Σεπτεμβρίου 1995 είναι προγενέστερη της αναδιάρθρωσης της προσφεύγουσας, κατά Μάιο 1999, το Πρωτοδικείο ζήτησε από την προσφεύγουσα να προσκομίσει την απόδειξη ότι όταν ο Santos Alaminos κατήρτισε το πληρεξούσιο της 28ης Ιουνίου 2000 είχε την εξουσία προς τούτο.

- 45 Κατόπιν αυτού η προσφεύγουσα προσκόμισε μια βεβαίωση του προέδρου του διοικητικού συμβουλίου της τής 11ης Μαρτίου 2002 από την οποία προκύπτει ότι ο Santos Alaminos διατήρησε τις εξουσίες που του είχαν ανατεθεί με τη συμβολαιογραφική πράξη της 7ης Σεπτεμβρίου 1995.
- 46 Υπό τις συνθήκες αυτές και δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν αμφισβήτησε με τα υπομνήματά της το γεγονός ότι οι εξουσίες που ανατέθηκαν στον Santos Alaminos ως αναπληρωτή γενικό διευθυντή της προσφεύγουσας περιλαμβάνουν την εξουσία καταρτίσεως εντολής *ad litem*, διαπιστώνεται ότι η εντολή που δόθηκε στους δικηγόρους της προσφεύγουσας καταρτίστηκε προσηκόντως από εκπρόσωπο αυτής που είχε τη σχετική εξουσιοδότηση, όπως απαιτεί το άρθρο 44, παράγραφος 5, στοιχείο β', του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 47 Συνεπώς ο πρώτος ισχυρισμός απαραδέκτου πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου ισχυρισμού, ότι δηλαδή η τηλεομοιοτυπία της 5ης Μαΐου 2000 και η επιστολή της 18ης Μαΐου 2000 είναι πράξεις απρόσβλητες

- 48 Με τον δεύτερο ισχυρισμό η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η τηλεομοιοτυπία της 5ης Μαΐου 2000 και η επιστολή της 18ης Μαΐου 2000 δεν συνιστούν πράξεις δυνά-

μενες να προσβληθούν με προσφυγή κατά την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ. Υποστηρίζει κατά τα ουσιώδη ότι τα δύο αυτά έγγραφα δεν παρήγαγαν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα της προσφεύγουσας οριστικά και σε σημαντικό βαθμό. Η μόνη πράξη που μπορούσε να έχει έννομα αποτελέσματα εν προκειμένω είναι η εντολή πληρωμής που εξέδωσε η Επιτροπή στις 4 Μαΐου 2000. Ωστόσο οι συνέπειες αυτής της εντολής πληρωμής δεν μπορούν να θεωρηθούν δεσμευτικές.

49 Με την τηλεομοιοτυπία της 5ης Μαΐου 2000, η Επιτροπή απλώς ενημέρωσε την προσφεύγουσα σχετικά με την πληρωμή για την οποία είχε δώσει την εντολή την προηγούμενη. Εξάλλου η τηλεομοιοτυπία αυτή υπογράφεται από έναν υπάλληλο βαθμού χαμηλότερου από τον βαθμό του προϊστάμενου διοικητικής μονάδας και για αυτόν τον λόγο δεν περιέχει καμία ένδειξη που να δίνει την εντύπωση ότι πρόκειται για οριστική απόφαση. Εξάλλου η πληρωμή για την οποία ενημερώθηκε η προσφεύγουσα με την τηλεομοιοτυπία αυτή αποτελούσε για αυτήν αναμφισβήτητο πλεονέκτημα και δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι επηρέασε την έννομη κατάστασή της.

50 Όσον αφορά την επιστολή της 18ης Μαΐου 2000, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, αντίθετα με τους όρους παραδεκτού μιας προσφυγής ακυρώσεως βάσει του άρθρου 230 ΕΚ, η προσφεύγουσα δεν υπήρξε ο αποδέκτης της εν λόγω επιστολής, η οποία απευθυνόταν στους συμβούλους της. Επιπλέον η επιστολή αυτή δεν παρήγαγε κανένα δεσμευτικό και οριστικό έννομο αποτέλεσμα. Με αυτή την επιστολή, η Επιτροπή απλώς σημειώνει τη συμφωνία στην οποία κατέληξε με την προσφεύγουσα σχετικά με τη μείωση της συνδρομής και επιβεβαιώνει την πληρωμή του υπολοίπου αυτής, όπως πρόβλεπε η συμφωνία αυτή. Η εν λόγω επιστολή είχε δηλαδή περιεχόμενο καθαρά ενημερωτικό. Δεν περιείχε καμία ένδειξη που θα στήριζε την άποψη ότι περιλαμβάνει οριστική απόφαση περί μειώσεως.

51 Συναφώς, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει καταρχάς ότι, για να κριθεί αν η τηλεομοιοτυπία της 5ης Μαΐου 2000 και η επιστολή της 18ης Μαΐου 2000 συνιστούν πράξεις δεκτικές προσβολής κατά την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ, πρέπει να ληφθεί υπόψη το ουσιαστικό περιεχόμενό τους ενώ η μορφή την οποία λαμβάνει μια πράξη ή μια απόφαση δεν ασκεί καταρχήν επιρροή όσον αφορά τη δυνατότητα προσβολής της με προσφυγή ακυρώσεως (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2639, σκέψη 9).

- 52 Εν συνεχεία διαπιστώνεται ότι η τηλεομοιοτυπία της 5ης Μαΐου 2000 και η επιστολή της 18ης Μαΐου 2000, συνεξεταζόμενες σε συσχετισμό με την εντολή πληρωμής που εξέδωσε η Επιτροπή στις 4 Μαΐου 2000, είχαν ως αποτέλεσμα τη μείωση του ποσού της κοινοτικής συνδρομής που είχε χορηγηθεί αρχικά στην προσφεύγουσα με την απόφαση του Ιουλίου 1993, όπως τροποποιήθηκε με τις αποφάσεις του Ιανουαρίου 1994 και του Οκτωβρίου 1996. Το γεγονός ότι η τηλεομοιοτυπία της 5ης Μαΐου 2000 υπογράφεται από υπάλληλο βαθμού χαμηλότερου από τον βαθμό του προϊσταμένου διοικητικής μονάδας, ακόμη και αν υποθεθεί ακριβής, δεν μπορεί εν πάση περιπτώσει να αναιρέσει την προσηγηθείσα ανάλυση.
- 53 Η τηλεομοιοτυπία της 5ης Μαΐου 2000 και η επιστολή της 18ης Μαΐου 2000, συνεπώς, καθόσον στερούν, κατά τα προεκτεθέντα, την προσφεύγουσα από ολόκληρη την αρχικώς χορηγηθείσα συνδρομή χωρίς το οικείο κράτος μέλος να διαθέτει συναφώς ίδια εξουσία εκτιμώσεως, μαρτυρούν την ύπαρξη, έναντι της προσφεύγουσας, μιας ατομικής απόφασης που παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντά της, μεταβάλλοντας την έννομη κατάστασή της σε σημαντικό βαθμό (αποφάσεις του Δικαστηρίου IBM κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα στη σκέψη 51 ανωτέρω, σκέψη 9^η της 7ης Μαΐου 1991, C-291/89, Interhotel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-2257, σκέψεις 12 και 13, και C-304/89, Oliveira κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-2283, σκέψεις 12 και 13, και της 4ης Ιουνίου 1992, C-189/90, Cipeke κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-3573, σκέψεις 11 και 12). Το γεγονός ότι η επιστολή της 18ης Μαΐου 2000 απευθύνεται στον σύμβουλο της προσφεύγουσας δεν αναιρεί τη διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα είναι ο αποδέκτης της προαναφερθείσας απόφασης.
- 54 Συνεπώς ο δεύτερος ισχυρισμός απαραδέκτου είναι απορριπτός.
- 55 Μετά την εξέταση αυτών των δύο ισχυρισμών περί απαραδέκτου πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι το Πρωτοδικείο δεν μπορεί κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων του να απευθύνει διαταγές στα κοινοτικά όργανα (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Ιουλίου 1999, C-5/93 P, DSM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-4695, σκέψη 36^η· απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Φεβρουαρίου 2000, T-145/98, ADT Projekt κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-387, σκέψη 83). Συνεπώς πρέπει να απορριφθεί ως απαραδέκτο το αίτημα να διαταχθεί η Επιτροπή να επανεξετάσει την υπόθεση της προσφεύγουσας.

- 56 Με την επιφύλαξη των αναφερομένων στην προηγούμενη σκέψη, η προσφυγή πρέπει να κριθεί παραδεκτή

Επί της ουσίας

1. Επί του ακυρωτικού αιτήματος

Επί του αιτήματος ακυρώσεως της τηλεμοιοτυπίας της 5ης Μαΐου 2000 και της επιστολής της 18ης Μαΐου 2000

- 57 Η προσφεύγουσα στηρίζει το αίτημά της περί ακυρώσεως της τηλεμοιοτυπίας της 5ης Μαΐου 2000 και της επιστολής της 18ης Μαΐου 2000 σε δύο λόγους. Ο πρώτος λόγος είναι παράβαση των άρθρων 44 και 47 του κανονισμού 4028/86 και του άρθρου 7 του κανονισμού 1116/88. Ο δεύτερος λόγος είναι η παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, της παραβάσεως των άρθρων 44 και 47 του κανονισμού 4028/86 και του άρθρου 7 του κανονισμού 1116/88

- 58 Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως υποδιαιρείται σε τρία σκέλη. Με το πρώτο σκέλος η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η απόφαση περί μειώσεως ενέχει παράβαση του άρθρου 7 του κανονισμού 1116/88. Με το δεύτερο σκέλος υποστηρίζει ότι η επιστολή της 4ης Ιουνίου 1999 περικλείει απόφαση περί αναστολής της συνδρομής που είναι παράνομη διότι δεν ελήφθη σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 44 και 47 του

κανονισμού 4028/86 και του άρθρου 7 του κανονισμού 1116/88. Με το τρίτο σκέλος υποστηρίζει ότι η Επιτροπή, κατά παράβαση των άρθρων 44 και 47 του κανονισμού 4028/86, μείωσε τη συνδρομή χωρίς να έχει προηγουμένως συγκαλέσει τη μόνιμη επιτροπή διαρθρώσεων της αλιείας ούτε να λάβει στο πλαίσιο του συνόλου των μελών της νομότυπη απόφαση περί εξουσιοδότησεως του αρμοδίου για την αλιεία μέλους της.

- 59 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση η προσφεύγουσα δήλωσε πάντως ότι παραιτείται χωρίς όρους από το τρίτο σκέλος του υπό εξέταση λόγου ακυρώσεως. Πρέπει συνεπώς να εξεταστούν τα δύο πρώτα σκέλη του λόγου αυτού.

— Επί του πρώτου σκέλους

- 60 Με το πρώτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 7 του κανονισμού 1116/88. Συγκεκριμένα η Επιτροπή δεν ειδοποίησε τις ισπανικές αρχές και τη δικαιούχο επιχείρηση πριν κινησει τη διαδικασία μειώσεως της συνδρομής.
- 61 Συναφώς το Πρωτοδικείο παρατηρεί, προκαταρκτικώς, ότι ναι μεν, όπως υπογραμμίζει η Επιτροπή στο υπόμνημα αντικρούσεως, το άρθρο 9, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2080/93 του Συμβουλίου, της 20ής Ιουλίου 1993, για τις διατάξεις εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 2052/88 όσον αφορά το χρηματοδοτικό μέσο προσανατολισμού της αλιείας (ΕΕ L 193, σ. 1), ορίζει ότι ο κανονισμός 4028/86 και οι διατάξεις περί του τρόπου εφαρμογής αυτού, όπως είναι οι διατάξεις του κανονισμού 1116/88, καταργήθηκαν την 1η Ιανουαρίου 1994, πλην όμως, από το άρθρο 9, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, πρώτη περίπτωση, του

κανονισμού 2080/93 προκύπτει ότι ο κανονισμός 4028/86 και οι οικείες εκτελεστικές διατάξεις εξακολουθούν να εφαρμόζονται στις αιτήσεις χορηγήσεως συνδρομής που υποβλήθηκαν πριν από την 1η Ιανουαρίου 1994. Ακριβώς όμως εν προκειμένω η αίτηση χορηγήσεως συνδρομής υπεβλήθη στις 30 Απριλίου 1992 (βλ. σκέψη 13 ανωτέρω). Συνεπώς είναι απορριπτέα η άποψη της Επιτροπής ότι ο κανονισμός 1116/88 δεν έχει εφαρμογή εν προκειμένω.

- 62 Μετά από αυτή τη διαπίστωση, υπενθυμίζεται ότι, βάσει του άρθρου 7 του κανονισμού 1116/88, η Επιτροπή οφείλει, πριν κινήσει τη διαδικασία μειώσεως «που προβλέπεται στο άρθρο 44, παράγραφος 1, του κανονισμού [...] 4028/86», να «ειδοποιήσει σχετικά το κράτος μέλος στην επικράτεια του οποίου πρόκειται να εφαρμοστεί το σχέδιο για να λάβει θέση ως προς το θέμα αυτό», «να συμβουλευτεί την αρμόδια αρχή η οποία ανέλαβε να διαβιβάσει τα δικαιολογητικά» και «να καλέσει τον ή τους δικαιούχους να εκφράσουν μέσω της αρχής ή του οργανισμού τους λόγους για τη μη τήρηση των προβλεπομένων όρων» (βλ. σκέψη 8 ανωτέρω). Το άρθρο 44, παράγραφος 1, του κανονισμού 4028/86 παραπέμπει στη «διαδικασία που προβλέπει το άρθρο 47» (βλ. σκέψη 5 ανωτέρω). Κατά το άρθρο 47, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού, «στην περίπτωση που γίνεται αναφορά στη διαδικασία του παρόντος άρθρου, η μόνιμη επιτροπή διαρθρώσεων της αλιείας συγκαλείται από τον πρόεδρό της, είτε με δική του πρωτοβουλία είτε μετά από αίτηση του αντιπροσώπου ενός κράτους μέλους» (βλ. σκέψη 6 ανωτέρω). Η παράγραφος 2 του ίδιου άρθρου ορίζει ότι «ο αντιπρόσωπος της Επιτροπής υποβάλλει σχέδιο των μέτρων που πρέπει να ληφθούν», επί του οποίου «η Επιτροπή διατυπώνει τη γνώμη της εντός προθεσμίας που δύναται να ορίσει ο πρόεδρος σε συνάρτηση με τον επείγοντα χαρακτήρα των θεμάτων» (βλ. σκέψη 6 ανωτέρω).
- 63 Από τα στοιχεία που εκτίθενται στην προηγούμενη σκέψη προκύπτει ότι η διαδικασία στην οποία αναφέρεται το άρθρο 7 του κανονισμού 1116/88 είναι αυτή που κινείται με τη σύγκληση της μόνιμης επιτροπής διαρθρώσεων της αλιείας από τον πρόεδρό της προκειμένου αυτή να διατυπώσει τη γνώμη της επί των μέτρων που μελετά να λάβει η Επιτροπή. Η τήρηση του άρθρου αυτού συνεπάγεται δηλαδή ότι η Επιτροπή εκπληρώνει τις υποχρεώσεις που της επιβάλλει η διάταξη αυτή πριν από τη σύγκληση της εν λόγω επιτροπής.
- 64 Από τα υπομνήματα της προσφεύγουσας προκύπτει ότι οι επικρίσεις της στρέφονται κατά του γεγονότος ότι εν προκειμένω η Επιτροπή, κατά παράβαση της πρώτης και

της τρίτης περίπτωσης του άρθρου 7 του κανονισμού 1116/88, δεν ενημέρωσε το οικείο κράτος μέλος, εν προκειμένω το Βασίλειο της Ισπανίας, για την πρόθεσή της να κινήσει τη διαδικασία μειώσεως της συνδρομής ούτε κάλεσε την προσφεύγουσα, πριν από την κίνηση της εν λόγω διαδικασίας, να εξηγήσει, μέσω των ισπανικών αρχών, τους λόγους για τους οποίους δεν τήρησε τους όρους που πρόβλεπε η απόφαση περί χορηγήσεως της συνδρομής. Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί όμως ότι η Επιτροπή, πριν κινήσει τη διαδικασία μειώσεως στην οποία παραπέμπει το άρθρο 7 του κανονισμού 1116/88 και σύμφωνα με την υποχρέωση που επιβάλλει η δεύτερη περίπτωση του άρθρου αυτού, συμβουλευτήκε την αρμόδια αρχή η οποία ανέλαβε να διαβιβάσει τα δικαιολογητικά.

- 65 Πρέπει να εξεταστεί το ζήτημα αν είναι βάσιμες οι επικρίσεις της προσφεύγουσας σχετικά με τον ισχυρισμό ότι η Επιτροπή παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την πρώτη και την τρίτη περίπτωση του άρθρου 7 του κανονισμού 1116/88.
- 66 Συναφώς το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, λαμβάνοντας υπόψη την επιστολή της 4ης Ιουνίου 1999 (βλ. σκέψη 21 ανωτέρω), ότι η Επιτροπή, ενόψει των πληροφοριών βάσει των οποίων προέκυπτε ότι το σκάφος *Aziz* αλίευε στα ύδατα του Μαρόκου και όχι όπως προβλεπόταν στα ύδατα της Σενεγάλης, γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα ότι είχε αποφασίσει να μειώσει, σύμφωνα με το άρθρο 44, παράγραφος 1, του κανονισμού 4028/86 τη συνδρομή που είχε χορηγήσει αρχικά στο σχέδιο και δη κατά 569 265 ECU. Η προσφεύγουσα πληροφορήθηκε ότι, αν δεν συμφωνήσει ρητά εντός 30 ημερών ως προς την προτεινόμενη λύση, η Επιτροπή θα συνέχιζε τη διαδικασία μειώσεως. Ο *Almécija Cantón* έλαβε αντίγραφο της επιστολής αυτής (βλ. σκέψη 22 ανωτέρω), ως γενικός γραμματέας θαλάσσιας αλιείας του ισπανικού Υπουργείου Γεωργίας, Αλιείας και Τροφίμων.
- 67 Στις 20 Ιουλίου 1999 η προσφεύγουσα απήρθησε στην Επιτροπή έγγραφο που περιείχε τις παρατηρήσεις της επί της επιστολής της 4ης Ιουνίου 1999, με τις οποίες εξέθεσε μεταξύ άλλων τους λόγους για τους οποίους το σκάφος *Aziz* είχε αλιεύσει στα ύδατα του Μαρόκου και όχι στα ύδατα της Σενεγάλης, καθώς και τους λόγους για τους οποίους δεν θεώρησε αναγκαίο να κοινοποιήσει στην Επιτροπή την αλλαγή

ζώνης αλιείας (βλ. σκέψη 23 ανωτέρω). Με επιστολή της 27ης Ιουλίου 1999, ο Almécija Cantón απηύθυνε και αυτός αντίγραφο των εν λόγω παρατηρήσεων στην Επιτροπή (βλ. σκέψη 24 ανωτέρω).

68 Λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων που εκτίθενται στις δύο προηγούμενες σκέψεις, πρέπει να σημειωθεί ότι, και μεν όπως παρατηρεί η προσφεύγουσα με τα υπομνήματά της, η Επιτροπή κάνει λόγο, στην επιστολή της 4ης Ιουνίου 1999 για τη «διαδικασία μειώσεως που βρίσκεται σε εξέλιξη», πλην όμως η προσφεύγουσα δεν αρνείται ότι η αποστολή της προαναφερθείσας επιστολής στον Almécija Cantón και στην ίδια καθώς και η διαβίβαση στην Επιτροπή, στις 20 και στις 27 Ιουλίου 1999 των παρατηρήσεών της επί της επιστολής αυτής, έγιναν πριν από τη σύγκληση της μόνιμης επιτροπής διαρθρωσεών της αλιείας.

69 Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί εξάλλου ότι ο Almécija Cantón, ανώτερος υπάλληλος του ισπανικού Υπουργείου Γεωργίας, Αλιείας και Τροφίμων και αρμόδιος για τις διαρθρωσεις και τις αγορές της αλιείας, αντιπροσώπευε εν προκειμένω την αρχή του «κράτους μέλους στην επικράτεια του οποίου πρόκειται να εφαρμοστεί το σχέδιο» κατά την έννοια του άρθρου 7, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1116/88. Επιπλέον και δεδομένου ότι ο Almécija Cantón δεν απηύθυνε στην Επιτροπή, μετά την επιστολή της 4ης Ιουνίου 1999, δικές του παρατηρήσεις, πρέπει να θεωρηθεί ότι αυτός έλαβε θέση κατά την έννοια του άρθρου 7, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1116/88, υιοθετώντας τις παρατηρήσεις που είχε διατυπώσει η προσφεύγουσα με το έγγραφο της 20ής Ιουλίου 1999, τις οποίες διαβίβασε στην Επιτροπή με την επιστολή της 27ης Ιουλίου 1999.

70 Από τα προεκτεθέντα στοιχεία (σκέψεις 66 έως 69), προκύπτει ότι, πριν από τη σύγκληση της μόνιμης επιτροπής διαρθρωσεών της αλιείας από τον πρόεδρό της, οι ισπανικές αρχές είχαν ειδοποιηθεί από την Επιτροπή για την πρόθεσή της να προβεί στη μείωση της συνδρομής σύμφωνα με το άρθρο 44, παράγραφος 1, του κανονισμού 4028/86 και η προσφεύγουσα είχε κληθεί από την Επιτροπή να εξηγήσει τους λόγους για τους οποίους δεν τηρήθηκαν οι όροι που πρόβλεπε η απόφαση περί χορηγήσεως της συνδρομής, πράγμα που έπραξε με το έγγραφο της 20ής Ιουλίου 1999, το οποίο περιείχε τις παρατηρήσεις επί της επιστολής της 4ης Ιουνίου 1999 και

διαβιβάστηκε στην Επιτροπή στις 20 και στις 27 Ιουλίου 1999. Υπό τις συνθήκες αυτές και λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι η τήρηση από την Επιτροπή της υποχρέωσης που προβλέπει η δεύτερη περίπτωση του άρθρου 7 του κανονισμού 1116/88 δεν αμφισβητήθηκε (βλ. σκέψη 64 ανωτέρω), συνάγεται το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή εξεπλήρωσε τις διάφορες υποχρεώσεις που της επιβάλλει το άρθρο αυτό πριν κινήσει τη διαδικασία μείωσης της συνδρομής κατά την έννοια της διάταξης αυτής.

- 71 Επομένως, το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

— Επί του δευτέρου σκέλους

- 72 Με το δεύτερο σκέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η επιστολή της 4ης Ιουνίου 1999 εμπεριέχει σιωπηρή απόφαση περί αναστολής της συνδρομής κατά την έννοια του άρθρου 44, παράγραφος 1, του κανονισμού 4028/96. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει όμως ότι η απόφαση περί αναστολής της συνδρομής έπρεπε να ληφθεί σύμφωνα με τα άρθρα 44 και 47 του κανονισμού 4028/86 και με το άρθρο 7 του κανονισμού 1116/88 (απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Μαΐου 2000, C-359/98 P, *Ca'Pasta κατά Επιτροπής*, Συλλογή 2000, σ. I-3977, σκέψεις 26 έως 36).
- 73 Συναφώς το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι με την επιστολή της 4ης Ιουνίου 1999, η Επιτροπή πληροφόρησε την προσφεύγουσα ότι, βάσει των στοιχείων που είχε στη διάθεσή της σχετικά με τις δραστηριότητες του σκάφους *Aziz*, προτίθετο να μειώσει την αρχική συνδρομή βάσει του άρθρου 44, παράγραφος 1, του κανονισμού 4028/86. Εξάλλου αφού γνωστοποίησε την πρόθεσή της αυτή, η Επιτροπή αποφάσισε να παγώσει την πληρωμή του υπολοίπου της συνδρομής που είχε ζητήσει η προσφεύγουσα τον Σεπτέμβριο του 1998. Συγκεκριμένα, στην επιστολή της 4ης Ιουνίου 1999 αναφέρεται ότι, «λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι το 20 % (584 304 ECU) της συνδρομής που χορηγήθηκε αρχικά για το σχέδιο δεν έχουν ακόμη καταβληθεί, θα πληρωθεί στη δικαιούχο ποσό 283 859 ECU αν αυτή δεχτεί την προτεινομένη λύση». Επομένως, εκτός από την κοινοποίηση σχετικά με τη μελετωμένη μείωση, η επιστολή της 4ης Ιουνίου 1999 επέφερε την αναστολή της πληρωμής του υπολοίπου της συνδρομής. Πρέπει συνεπώς να ερμηνευθεί ως εμπεριέχουσα απόφαση περί αναστολής της συνδρομής (απόφαση *Ca'Pasta κατά Επιτροπής*, παρατεθείσα στην προηγούμενη σκέψη, σκέψεις 29 έως 32).

74 Ωστόσο, ακόμη και αν υποθεθεί ότι η απόφαση περί αναστολής που περιέχεται στην επιστολή της 4ης Ιουνίου 1999 ελήφθη κατά παράβαση των άρθρων 44 και 47 του κανονισμού 4028/86 και του άρθρου 7 του κανονισμού 1116/88, το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι η έλλειψη νομιμότητας την οποία φέρεται ότι εμφανίζει η απόφαση περί αναστολής της συνδρομής δεν είναι ικανή, εν πάση περιπτώσει, να επηρεάσει τη νομιμότητα της απόφασης περί μείωσης που περιέχεται στην τηλεμοιοτυπία και στην επιστολή που αποτελούν τον αντικείμενο του αιτήματος ακυρώσεως, απόφαση που είναι αυτοτελής σε σχέση με την προαναφερθείσα απόφαση περί αναστολής.

75 Συναφώς υπενθυμίζεται αφενός ότι η εξέταση του πρώτου σκέλους του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως οδήγησε σε απόρριψη του ισχυρισμού της προσφεύγουσας ότι η απόφαση περί μείωσης ελήφθη κατά παράβαση του άρθρου 7 του κανονισμού 1116/88 και αφετέρου ότι η προσφεύγουσα παραιτήθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση από το τρίτο σκέλος του λόγου αυτού, που είναι ότι η απόφαση αυτή ελήφθη κατά παράβαση των άρθρων 44 και 47 του κανονισμού 4028/86.

76 Κατόπιν αυτού το δεύτερο σκέλος του λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί. Κατά συνέπεια ο πρώτος λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτός στο σύνολό του.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, της παραβιάσεως της αρχής της αναλογικότητας

77 Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η μείωση την οποία αποφάσισε η Επιτροπή συνιστά δυσανάλογη κύρωση.

78 Συναφώς το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η αρχή της αναλογικότητας, την οποία καθιερώνει το άρθρο 5 ΕΚ, απαιτεί οι πράξεις των κοινο-

τικών οργάνων να μην υπερβαίνουν τα όρια αυτού που είναι πρόσφορο και αναγκαίο για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 17ης Μαΐου 1984, 15/83, *Denkavit Nederland*, Συλλογή 1984, σ. 2171, σκέψη 25, και του Πρωτοδικείου της 19ης Ιουνίου 1997, T-260/94, *Air Inter* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-997, σκέψη 144).

- 79 Εξάλλου, το Δικαστήριο έχει επίσης κρίνει ότι, εφόσον πρόκειται για την αξιολόγηση περίπτωσης οικονομικής καταστάσεως, πράγμα το οποίο συμβαίνει στον τομέα της κοινής γεωργικής πολιτικής, τα κοινοτικά όργανα έχουν ευρεία εξουσία εκτιμήσεως (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 5ης Οκτωβρίου 1999, C-179/95, *Ισπανία κατά Συμβουλίου*, Συλλογή 1999, σ. I-6475, σκέψη 29, και της 25ης Οκτωβρίου 2001, C-120/99, *Ιταλία κατά Συμβουλίου*, Συλλογή 2001, σ. I-7997, σκέψη 44). Ο δικαστής, όταν ελέγχει τη νομιμότητα της ασκήσεως της εξουσίας αυτής, πρέπει να περιορίζεται στο να εξετάζει αν η άσκηση αυτή ενέχει προφανή πλάνη ή συνιστά κατάχρηση εξουσίας ή αν το οικείο όργανο υπερέβη προδήλως τα όρια της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει (βλ. συναφώς την απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Φεβρουαρίου 1996, C-296/93 και C-307/93, *Γαλλία και Ιρλανδία κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1996, σ. I-795, σκέψη 31).
- 80 Εν προκειμένω διαπιστώνεται ότι, κατά το άρθρο 44, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 4028/86, η Επιτροπή μπορεί να αποφασίσει να μειώσει τη συνδρομή «εάν το σχέδιο δεν εκτελείται σύμφωνα με τις προβλέψεις».
- 81 Ακριβώς όμως δεν αμφισβητείται μεταξύ των διαδίκων ότι η προσφεύγουσα, λόγω του ότι αντιμετώπισε διοικητικά προβλήματα σχετικά με την πρόσβαση στη Μαροκινή ζώνη αλιείας και στη χορήγηση των αναγκαίων αδειών, ζήτησε και πέτυχε, με την απόφαση του Οκτωβρίου 1996, να αντικατασταθεί η μικτή ισπανομαροκινή εταιρία την οποία αφορούσε αρχικά, κατά την απόφαση του Ιουλίου 1993, το επιδοτούμενο σχέδιο, από μια μικτή ισπανοσενεγαλική εταιρία. Κατά συνέπεια, η ορθή εκτέλεση του σχεδίου συνεπαγόταν, κατόπιν της τροποποίησής της απόφασης του Οκτωβρίου 1996 και της εφαρμοστέας ρύθμισης (βλ. ανωτέρω σκέψεις 2 και 12), ότι τα σκάφη που περιελάμβανε το σχέδιο θα εκμεταλλεύονταν και ενδεχομένως θα αξιοποιούσαν τους αλιευτικούς πόρους των υδάτων της Σενεγάλης.

- 82 Η προσφεύγουσα δεν αρνείται όμως ότι, μετά την έκδοση της αποφάσεως του Οκτωβρίου 1996, το σκάφος *Aziz*, ένα από τα τρία σκάφη που περιελάμβανε το σχέδιο, αλίευσε στα ύδατα του Μαρόκου χωρίς αυτό να κοινοποιηθεί προηγουμένως στην Επιτροπή. Συνεπώς διαπιστώνεται ότι το σχέδιο δεν εκτελέστηκε κατά τα προβλεφθέντα, πράγμα που, βάσει του άρθρου 44, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 4028/86 νομιμοποιούσε την Επιτροπή να μειώσει τη συνδρομή.
- 83 Κατόπιν αυτού πρέπει να εξεταστούν τα επιχειρήματα που αναπτύσσει η προσφεύγουσα για να αποδείξει ότι η εν προκειμένω αποφασισθείσα μείωση της συνδρομής υπήρξε μέτρο δυσανάλογο.
- 84 Καταρχάς η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν έλαβε υπόψη τη μικρή διάρκεια της παράβασης.
- 85 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει όμως ότι, όπως προκύπτει από την επιστολή της 18ης Μαΐου 2000, η Επιτροπή προκειμένου να μειώσει τη συνδρομή, έλαβε υπόψη το γεγονός ότι η αλλαγή της αλιευτικής ζώνης του σκάφους *Aziz* της κοινοποιήθηκε τον Νοέμβριο 1998 και ως εκ τούτου υπολόγισε αποκλειστικά την περίοδο μεταξύ Απριλίου 1997, οπότε άρχισαν οι δραστηριότητες της μικτής εταιρίας την οποία αφορούσε η απόφαση του Οκτωβρίου 1996, και Οκτωβρίου 1998, ενώ δεν έλαβε υπόψη την περίοδο μετά την προαναφερθείσα κοινοποίηση. Αντίθετα με όσα ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, η μείωση την οποία αποφάσισε η Επιτροπή είναι, συνεπώς, ανάλογη της διάρκειας της παράβασης που καταλόγισε.
- 86 Η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν έλαβε υπόψη, για τον χρονικό περιορισμό της μείωσης, το διάστημα των πέντε μηνών μεταξύ Απριλίου και Σεπτεμβρίου 1997 κατά το οποίο το σκάφος *Aziz* ήταν «ακινητοποιημένο στη Σενεγάλη» και δεν αλίευε στο Μαρόκο (παράγραφος 62 του δικογράφου της προσφυγής).

- 87 Πρέπει όμως να σημειωθεί ότι η προσφεύγουσα δεν ισχυρίζεται ότι, κατά τη μνημονεύομενη στην προηγούμενη σκέψη περίοδο των πέντε μηνών, το σκάφος *Aziz* αλιεύσε στη ζώνη αλιείας στη Σενεγάλη. Αντιθέτως δηλώνει στην προσφυγή της (παράγραφος 82) ότι το εν λόγω σκάφος «δεν είχε τη δυνατότητα να αλιεύσει στα ύδατα της Σενεγάλης διότι δεν υπήρχε στα ύδατα αυτής της χώρας το είδος για το οποίο ήταν ειδικευμένο». Συνεπώς η Επιτροπή βασιμώς θεώρησε ότι κατά την εν λόγω περίοδο το σκάφος *Aziz* δεν εκμεταλλεύτηκε τους αλιευτικούς πόρους των υδάτων της Σενεγάλης αντίθετα με ό,τι επέβαλλε εν προκειμένω η τήρηση της αποφάσεως του Οκτωβρίου 1996 σε συσχετισμό με την εφαρμοστέα ρύθμιση (βλ. ανωτέρω σκέψεις 2 και 12). Κατά συνέπεια νομίμως δεν αναγνώρισε τους πέντε μήνες μεταξύ Απριλίου και Σεπτεμβρίου 1997 ως περίοδο δραστηριότητας του σκάφους *Aziz* στην αλιευτική ζώνη της Σενεγάλης.
- 88 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη ότι η παράβαση δεν ήταν βαριά. Η υποχρέωση αλιείας στα ύδατα της χώρας για την οποία ισχύει η απόφαση χορηγήσεως της συνδρομής είναι δευτερεύουσα και συνεπώς η παράβασή της δεν μπορεί να θεωρηθεί ως βαριά παράβαση.
- 89 Συναφώς το Πρωτοδικείο διαπιστώνει προκαταρκτικώς ότι, όπως προκύπτει από την επιστολή της 18ης Μαΐου 2000, σε συσχετισμό με την επιστολή της 4ης Ιουνίου 1999, η μείωση την οποία αποφάσισε η Επιτροπή αφορούσε αποκλειστικά το μέρος της συνδρομής της συνδεόμενο με το σκάφος *Aziz* το οποίο αφορούσε η επίδικη αλλαγή ζώνης αλιείας.
- 90 Κατόπιν αυτού, πρέπει καταρχάς να σημειωθεί ότι, βάσει του άρθρου 21α του κανονισμού 4028/86 που δίνει τον ορισμό της μικτής εταιρίας κατά την έννοια του κανονισμού αυτού, σκοπός της ιδρύσεως τέτοιας εταιρίας είναι η εκμετάλλευση και ενδεχομένως η αξιοποίηση των αλιευτικών πόρων που βρίσκονται στα ύδατα κυριαρχίας ή/και δικαιοδοσίας της τρίτης χώρας που μετέχει στην ίδρυση της εταιρίας, με προοπτική τον κατά προτεραιότητα εφοδιασμό της κοινοτικής αγοράς (βλ. ανωτέρω σκέψη 2).

- 91 Ενόψει των στοιχείων που εκτίθενται στην προηγούμενη σκέψη, είναι αναμφισβήτητο ότι η εκμετάλλευση, από τα πλοία που διατίθενται για την ίδρυση μικτής εταιρίας, της ζώνης αλιείας της τρίτης χώρας, από την οποία προέρχεται ο συνεργάτης του κοινοτικού εφοπλιστή που εμπίπτει στο σχέδιο, αποτελεί, αντίθετα με όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, ουσιώδες στοιχείο της πραγματοποιήσεως του σχεδίου. Όπως υπογραμμίζει ορθά η Επιτροπή στα υπομνήματά της, η τήρηση της υποχρέωσης αλιείας στα ύδατα της τρίτης χώρας που εμπλέκεται στο σχέδιο αποτελεί όρο απαραίτητο για την καλή διαχείριση και τη σταθερότητα των διεθνών σχέσεων που διατηρεί η Επιτροπή με τα τρίτα κράτη στο πλαίσιο της πολιτικής αλιείας, στόχος ο οποίος υπογραμμίζεται στη 13η αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 3944/90, που τροποποίησε τον κανονισμό 4028/86, και στην τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1956/91.
- 92 Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο κανονισμός 1956/91 απαιτεί να διαβιβάζονται στην Επιτροπή ακριβή στοιχεία κατά τον χρόνο υποβολής της αιτήσεως για τη χορήγηση συνδρομής, κατά την υποβολή αιτήσεως πληρωμής της πρώτης δόσης και του υπολοίπου της χορηγηθείσας συνδρομής και στις περιοδικές εκθέσεις για τις δραστηριότητες της μικτής εταιρίας, σχετικά με τις ζώνες εκμεταλλεύσεως των σκαφών που περιλαμβάνει το σχέδιο (παραρτήματα I έως IV του εν λόγω κανονισμού). Γι' αυτόν τον λόγο επίσης, στο τμήμα Β του παραρτήματος I του κανονισμού 1956/91 η Επιτροπή εφιστά ειδικά την προσοχή των αιτούντων τη χορήγηση κοινοτικής χρηματοδοτικής συνδρομής στο γεγονός ότι αυτή εξαρτάται μεταξύ άλλων από τον όρο ότι η μικτή εταιρία προορίζεται για την εκμετάλλευση και ενδεχομένως την αξιοποίηση των αλιευτικών πόρων που βρίσκονται στα ύδατα της οικείας τρίτης χώρας (βλ. ανωτέρω σκέψη 12).
- 93 Εν συνεχεία το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία, οι αιτούντες συνδρομή και οι δικαιούχοι αυτής αναλαμβάνουν την υποχρέωση ενημερώσεως και εντιμότητας που τους επιβάλλει να φροντίζουν να παρέχουν στην Επιτροπή αξιόπιστες πληροφορίες που δεν θα την παραπλανούν, διαφορετικά το σύστημα ελέγχου και αποδείξεως που προβλέπεται για να εξακριβώνεται αν πληρούνται οι όροι χορηγήσεως της συνδρομής δεν θα μπορούσε να λειτουργήσει ορθά (απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Οκτωβρίου 1999, T-216/96, Conserve Italia κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-3139, σκέψη 71). Πρόσφατα το Δικαστήριο υπογράμμισε τη σημασία της τηρήσεως της υποχρέωσης αυτής «για την ομαλή λειτουργία του συστήματος που δίνει τη δυνατότητα ελέγχου της προσήκουσας χρήσης των κοινο-

τικών πόρων» (απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Ιανουαρίου 2002, C-500/99 P, Conserve Italia κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. I-867, σκέψη 100). Αν δεν παρέχονται αξιόπιστες πληροφορίες, ενδέχεται να τύχουν συνδρομής σχέδια που δεν πληρούν τις απαιτούμενες προϋποθέσεις (απόφαση της 12ης Οκτωβρίου 1999, Conserve Italia κατά Επιτροπής, όπ.π., σκέψη 71).

- 94 Εν προκειμένω η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι χωρίς να ειδοποιήσει προηγουμένως την Επιτροπή μετατόπισε τις δραστηριότητες του σκάφους *Aziz* από τη ζώνη αλιείας της Σενεγάλης, την οποία υποτίθεται ότι εκμεταλλευόταν το σκάφος βάσει της αποφάσεως του Οκτωβρίου 1996 σε συσχετισμό με την εφαρμοστέα ρύθμιση, στη ζώνη αλιείας του Μαρόκου. Με την πράξη αυτή η προσφεύγουσα παρέβη έναν ουσιώδη όρο της πραγματοποιήσεως του σχεδίου (βλ. ανωτέρω σκέψεις 91 και 92).
- 95 Επιπλέον, όπως παρατηρεί η Επιτροπή με τα υπομνήματά της, από τη δικογραφία προκύπτει ότι τον Σεπτέμβριο του 1998 η προσφεύγουσα υπέβαλε στην Επιτροπή μέσω των ισπανικών αρχών αίτηση πληρωμής του υπολοίπου της συνδρομής με την οποία δήλωσε υπεύθυνα ότι τα τρία πλοία ασκούσαν τις δραστηριότητές τους στα ύδατα της Σενεγάλης καθώς επίσης και μια πρώτη έκθεση δραστηριοτήτων για την περίοδο μεταξύ 1ης Απριλίου και 31ης Δεκεμβρίου 1997, στην οποία αναφέρεται ότι οι δραστηριότητες των τριών πλοίων ασκούνται στη ζώνη αλιείας της Σενεγάλης με πλήρως ικανοποιητικά αποτελέσματα.
- 96 Όμως, όσον αφορά το σκάφος *Aziz*, τα στοιχεία αυτά ήταν ψευδή. Συγκεκριμένα με ένα πληροφοριακό σημείωμα του Οκτωβρίου 1998 που οι ισπανικές αρχές διαβίβασαν στις 12 Νοεμβρίου 1998 στην Επιτροπή η οποία είχε ζητήσει συμπληρωματικές πληροφορίες διότι ήταν ασαφή τα στοιχεία σχετικά με τις δραστηριότητες του σκάφους *Aziz*, η προσφεύγουσα δήλωσε ότι, αφού επιχείρησε μάταια να αλιεύσει στα ύδατα της Σενεγάλης, το σκάφος *Aziz*, έχοντας λάβει άδεια αλιείας από τις μαροκινές αρχές τον Ιούνιο του 1997, μετέφερε τις δραστηριότητές του στα ύδατα του Μαρόκου. Κατά την έγγραφη διαδικασία η προσφεύγουσα δήλωσε ότι λόγω της ακαταλληλότητας τους σκάφους *Aziz* για αλιεία στα ύδατα της Σενεγάλης αναγκάστηκε να μεταφέρει, κατά τη διάρκεια της περιόδου που κάλυπτε η μνημονευόμενη στην προηγούμενη σκέψη έκθεση, τις δραστηριότητες του πλοίου αυτού στα ύδατα του Μαρόκου.

- 97 Κατόπιν αυτού διαπιστώνεται ότι με την πρώτη της περιοδική έκθεση δραστηριοτήτων η προσφεύγουσα, με υπεύθυνη δήλωση, απέκρυψε από την Επιτροπή την πραγματικότητα όσον αφορά τις δραστηριότητες του σκάφους *Aziz*. Με την πράξη αυτή παρέβη το καθήκον ενημερώσεως και εντιμότητας έναντι της Επιτροπής (βλ. ανωτέρω σκέψη 93).
- 98 Το στοιχείο που επικαλείται η προσφεύγουσα, ότι δηλαδή η Επιτροπή είχε παλαιότερα επιτρέψει, με την απόφασή της του Οκτωβρίου 1996 την αλλαγή ζώνης αλιείας με την αιτιολογία ότι αυτή δεν ήταν ικανή να μεταβάλει τον διαρθρωτικό στόχο του σχεδίου μκτής εταιρίας, καθώς επίσης και το γεγονός που επικαλείται η προσφεύγουσα ότι η Επιτροπή στη συνέχεια ενέκρινε την αλλαγή ζώνης αλιείας του σκάφους *Aziz* χωρίς να θεωρήσει αναγκαίο να τροποποιήσει την αρχική απόφαση για τη χορήγηση της συνδρομής δεν είναι ικανά να αναιρέσουν την ανάλυση που εκτίθεται ανωτέρω στις σκέψεις 90 έως 97.
- 99 Με το υπόμνημα απαντήσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η παράλειψη προηγουμένης κοινοποίησης της αλλαγής της ζώνης αλιείας του σκάφους *Aziz* στην Επιτροπή οφείλεται στο γεγονός ότι οι ισπανικές αρχές, μέσω των οποίων η προσφεύγουσα ήταν υποχρεωμένη από την ισχύουσα ρύθμιση να απευθύνεται στην Επιτροπή, δεν έκριναν αναγκαίο να προβούν στην κοινοποίηση και δήλωσαν στην προσφεύγουσα ότι μπορούσε να μεταφέρει τις δραστηριότητες του πλοίου *Aziz* στη μαροκινή ζώνη αλιείας χωρίς να φοβάται επικρίσεις εκ μέρους της Επιτροπής.
- 100 Ωστόσο, χωρίς να χρειάζεται να κριθεί το ζήτημα του παραδεκτού των ισχυρισμών αυτών που προβάλλονται στο στάδιο της απαντήσεως, από τη σκοπιά του άρθρου 48, παράγραφος 2 του Κανονισμού Διαδικασίας, διαπιστώνεται καταρχάς ότι οι ισχυρισμοί αυτοί δεν στηρίζονται σε στοιχεία.
- 101 Εν συνεχεία, ακόμη και αν υποτεθεί ότι οι ισχυρισμοί αυτοί είναι ακριβείς, πρέπει να σημειωθεί ότι ο δικαιούχος κοινοτικής συνδρομής ως υπεύθυνος για την ορθή

εκτέλεση του επιδοτουμένου σχεδίου είναι αυτός που οφείλει να λάβει τα απαιτούμενα μέτρα ώστε η Επιτροπή να ενημερώνεται εγκαίρως για τις μελετώμενες αλλαγές στην εφαρμογή του σχεδίου. Στο σημείο αυτό, καμία διάταξη της εφαρμοστέας ρύθμισης δεν στηρίζει τον ισχυρισμό ότι απαγορεύεται στον δικαιούχο να γνωστοποιήσει απευθείας στην Επιτροπή, ιδίως σε περίπτωση αδράνειας των οικείων εθνικών αρχών, μια τροποποίηση ικανή να θίξει έναν ουσιώδη όρο της πραγματοποίησης του σχεδίου. Επομένως η προσφεύγουσα δεν μπορεί να καλυφθεί πίσω από τη φερομένη αδράνεια των ισπανικών αρχών για να δικαιολογήσει την παράλειψη προηγουμένης κοινοποίησεως της αλλαγής ζώνης αλιείας του σκάφους *Aziz* στην Επιτροπή.

- 102 Τέλος, οι ισχυρισμοί της προσφεύγουσας που εκτίθενται στη σκέψη 99 ανωτέρω δεν αναρρούν τη διαπίστωση ότι τόσο στην αίτηση πληρωμής του υπολοίπου της συνδρομής όσο και στην πρώτη περιοδική έκθεση δραστηριοτήτων που επισυνήφθη στην αίτηση αυτή, η προσφεύγουσα δήλωσε υπεύθυνα στην Επιτροπή ότι το σκάφος *Aziz* αλίευε στα ύδατα της Σενεγάλης ενώ αυτό ήταν ψευδές.
- 103 Από την προεκτεθείσα ανάλυση (σκέψεις 90 έως 102), προκύπτει ότι η προσφεύγουσα χωρίς προηγουμένως να ειδοποιήσει την Επιτροπή, μετατόπισε τις δραστηριότητες του σκάφους *Aziz* από τη ζώνη αλιείας της Σενεγάλης την οποία πρόβλεπε η απόφαση του Οκτωβρίου 1996, στη ζώνη αλιείας του Μαρόκου και απέκρυψε την αλλαγή ζώνης αλιείας από την Επιτροπή στην αίτηση πληρωμής του υπολοίπου της συνδρομής και στην πρώτη περιοδική έκθεση δραστηριοτήτων που επισυνήψε σ' αυτήν. Κατά τούτο διέπραξε βαριές παραβάσεις υποχρεώσεων που είναι ουσιώδεις για τη λειτουργία του συστήματος κοινοτικής χρηματοδοτικής συνδρομής στον τομέα της αλιείας. Συνεπώς τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας ότι η διαπραχθείσα παράβαση δεν είναι βαριά εν προκειμένω είναι απορριπτέα.
- 104 Τρίτον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη την έλλειψη βαρέος πταίσματος ή αμέλειας εκ μέρους της. Υπογραμμίζοντας τις δυσχέρειες που συνάντησε το σκάφος *Aziz* στα ύδατα της Σενεγάλης, υποστηρίζει ότι η αλλαγή ζώνης αλιείας ήταν ζωτικής σημασίας για τη δραστηριότητα και την αποδοτικότητα

του σκάφους αυτού. Το γεγονός ότι τα δύο άλλα σκάφη της μικτής εταιρίας συνέχισαν να αλιεύουν στα ύδατα της Σενεγάλης αποδεικνύει ότι η αλλαγή αυτή συνιστά περίπτωση ανωτέρας βίας. Με την απάντησή της η προσφεύγουσα προσκόμισε μια τεχνική έκθεση όπου διαπιστώνεται ότι οι δραστηριότητες του σκάφους *Aziz* στη ζώνη αλιείας της Σενεγάλης δεν ήταν αποδοτικές.

- 105 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει πάντως ότι οι διευκρινίσεις της προσφεύγουσας σχετικά με τα τεχνικά προβλήματα που συνάντησε το σκάφος *Aziz* στη ζώνη αλιείας της Σενεγάλης, ακόμη και αν υποτεθούν ακριβείς, δεν μπορούν εν πάση περιπτώσει να αναιρέσουν το συμπέρασμα που απορρέει από την ανάλυση των σκέψεων 90 έως 102 ανωτέρω, ότι δηλαδή η προσφεύγουσα άλλαξε την επίδικη ζώνη αλιείας χωρίς να ειδοποιήσει προηγουμένως την Επιτροπή, μεταβάλλοντας κατ' αυτόν τον τρόπο και εν αγνοία της Επιτροπής μια ουσιώδη προϋπόθεση για τη χορήγηση της συνδρομής, και ότι, παρά την υπεύθυνη δήλωσή της, απέκρυψε την αλλαγή αυτή στην αίτηση και στις πληροφορίες που απηύθυνε τον Σεπτέμβριο του 1998 στην Επιτροπή για την καταβολή του υπολοίπου της συνδρομής.
- 106 Τέταρτον, η προσφεύγουσα δηλώνει ότι δεν κατέστη δολίως πλουσιότερη με την παράβαση που της προσάπτει η Επιτροπή.
- 107 Ωστόσο, ακόμη και αν η δήλωση αυτή υποτεθεί ακριβής, το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι, κατά το άρθρο 44, παράγραφος 1, του κανονισμού 4028/86, η εξουσία που παρέχεται στην Επιτροπή όσον αφορά τη μείωση της συνδρομής εξαρτάται από αυστηρά αντικειμενικές προϋποθέσεις όπως το γεγονός ότι το σχέδιο δεν εκτελέστηκε κατά τα προβλεφθέντα, όπως συνέβη εν προκειμένω. Η άσκηση της εξουσίας αυτής δεν εξαρτάται από τη διαπίστωση παράνομου πλουτισμού του δικαιούχου της συνδρομής. Επιπλέον ο ισχυρισμός της προσφεύγουσας δεν αναιρεί τη βαρύτητα των παραβάσεων που διαπιστώθηκαν και δεν στηρίζει την άποψη ότι η μείωση που επέφερε εν προκειμένω η Επιτροπή είναι υπερβολική.

- 108 Πέμπτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη την καλή της πίστη. Πάντα παρέσχε στην Επιτροπή τις απαιτούμενες πληροφορίες και της γνωστοποίησε τις βασικές διαφορές που θα μπορούσαν να επηρεάσουν το σχέδιο, δηλαδή την αντικατάσταση του σκάφους *Marvasa Doce* από το σκάφος *Aziz* καθώς και την αντικατάσταση του Μαρόκου από τη Σενεγάλη ως τρίτη χώρα εμπλεκόμενη στο σχέδιο. Κατά τις διαπραγματεύσεις με την Επιτροπή, δέχθηκε καταρχήν τη μείωση για την οποία πρότεινε να είναι ανάλογη της διαπιστωθείσας παράβασης.
- 109 Έκτον, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει την άποψη που διατύπωσαν οι ισπανικές αρχές με την από 3 Ιουνίου 1999 επιστολή τους προς την Επιτροπή (βλ. ανωτέρω σκέψη 20). Επιπλέον οι αρχές αυτές της κατέβαλαν το ποσό της ενίσχυσης που όφειλαν να χορηγήσουν βάσει της σχετικής αποφάσεως.
- 110 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί όμως ότι τα επιχειρήματα αυτά δεν είναι ικανά να αναιρέσουν το υποστατό και τη βαρύτητα των παραβάσεων που καταλογίζονται στην προσφεύγουσα σχετικά με τις δραστηριότητες του σκάφους *Aziz* (βλ. ανωτέρω σκέψεις 90 έως 102).
- 111 Από την εξέταση του δευτέρου λόγου ακυρώσεως προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η μείωση που αποφάσισε εν προκειμένω η Επιτροπή υπήρξε δυσανάλογη σε σχέση με τις προσαπτόμενες παραβάσεις και τον σκοπό της εν προκειμένω εφαρμοστέας ρύθμισης.
- 112 Ενόψει των παραβάσεων της προσφεύγουσας, η Επιτροπή ευλόγως θεώρησε ότι μια κύρωση ελαφρότερη από την επιβληθείσα υπήρχε ενδεχόμενο να θέσει σε κίνδυνο την καλή διαχείριση της διαρθρωτικής πολιτικής αλιείας και να αποτελέσει κίνητρο για απάτη υπό την έννοια ότι οι δικαιούχοι συνδρομών θα παρακινούνταν να αλλάζουν ζώνες αλιείας χωρίς να ενημερώσουν την Επιτροπή, με μόνη κύρωση τη συμβολική μείωση της συνδρομής ή έστω τη μείωσή της σε βαθμό μικρότερο αυτού που θα αναλογούσε στη βαρύτητα και τη διάρκεια της παράβασης (βλ. κατ' αυτή την έννοια απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Απριλίου 1996, T-551/93, T-231/94,

T-232/94, T-233/94 και T-234/94, Industrias Pesqueras Campos κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-247, σκέψη 163). Εν πάση περιπτώσει, ενόψει της ιδιαίτερης βαρύτητας των παραβάσεων που καταλογίζονται στην προσφεύγουσα (βλ. ανωτέρω σκέψεις 90 έως 103), η συμβολική μείωση της συνδρομής που πρότεινε η προσφεύγουσα με το έγγραφο της 20ής Ιουλίου 1999 και την επιστολή της 14ης Δεκεμβρίου 1999 (βλ. ανωτέρω σκέψεις 23 και 26) θα συνιστούσε κύρωση ιδιαίτερα ελαφριά και συνεπώς αντίθετη στην αρχή της αναλογικότητας.

113 Σημειωτέον επίσης ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει μάλιστα ότι, στον τομέα της κοινοτικής χρηματοδοτικής συνδρομής, η κύρωση που επιβάλλει η Επιτροπή σε περίπτωση παρατυπίας μπορεί, χωρίς να συνιστά παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, να είναι βαρύτερη αυτής που αντιστοιχεί στη συγκεκριμένη παρατυπία και τούτο προκειμένου να παραχθεί το αποτρεπτικό αποτέλεσμα που είναι αναγκαίο για την καλή διαχείριση των πόρων του οικείου διαρθρωτικού ταμείου (απόφαση της 24ης Ιανουαρίου 2002, Conserve Italia κατά Επιτροπής, παρατεθείσα στη σκέψη 93 ανωτέρω, σκέψη 101).

114 Συνεπώς ο ισχυρισμός περί παραβίασεως της αρχής της αναλογικότητας δεν αποδεικνύεται και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτός.

115 Βάσει των προεκτεθέντων (σκέψεις 57 έως 114), το αίτημα ακυρώσεως της τηλεομοιοτυπίας της 5ης Μαΐου 2000 και της επιστολής της 18ης Μαΐου 2000 πρέπει να απορριφθούν.

Επί του αιτήματος επεκτάσεως του ακυρωτικού αιτήματος και στην απόφαση της 19ης Μαρτίου 2001

116 Με το συμπληρωματικό υπόμνημα της 23ης Μαΐου 2001, η προσφεύγουσα ζητεί να επεκτείνει το αντικείμενο του ακυρωτικού αιτήματος στην απόφαση της 19ης Μαρτίου 2001 που εκδόθηκε μετά την περάτωση της έγγραφης διαδικασίας.

- 117 Αφού υποστήριξε το παραδεκτό του αιτήματος ακυρώσεως της απόφασης της 19ης Μαρτίου 2001, η προσφεύγουσα υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι η έκδοση της απόφασης αυτής δεν εξουδετερώνει τις επικρίσεις της σχετικά με την έλλειψη διαδικασίας και νομότυπης απόφασης περί αναστολής της συνδρομής, την παράτυπη κίνηση της διαδικασίας μειώσεως και το δυσανάλογο της πραγματοποιηθείσας μείωσης.
- 118 Το Πρωτοδικείο όμως χωρίς να κρίνει αναγκαίο να λάβει θέση επί του παραδεκτού του ακυρωτικού αιτήματος που υπέβαλε η προσφεύγουσα με το συμπληρωματικό υπόμνημα της 23ης Μαΐου 2001, διαπιστώνει, έχοντας υπόψη το υπόμνημα αυτό, ότι η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση της απόφασης της 19ης Μαρτίου 2001 επικαλούμενη τα ίδια επιχειρήματα με αυτά που ανέπτυξε στο πλαίσιο των δύο πρώτων σκελών του πρώτου λόγου ακυρώσεως και του δευτέρου λόγου ακυρώσεως που προέβαλε προς στήριξη του αιτήματος ακυρώσεως της τηλεμοιοτυπίας της 5ης Μαΐου 2000 και της επιστολής της 18ης Μαΐου 2000.
- 119 Ακριβώς όμως, σχετικά με το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως, διαπιστώθηκε με την κατά τις σκέψεις 61 έως 70 ανωτέρω ανάλυση ότι η Επιτροπή τήρησε εν προκειμένω τις υποχρεώσεις που της επιβάλλει το άρθρο 7 του κανονισμού 1116/88 πριν κινήσει τη διαδικασία μειώσεως κατά την έννοια του άρθρου αυτού. Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του ίδιου λόγου ακυρώσεως, υπενθυμίζεται ότι, όπως προαναφέρθηκε στη σκέψη 75 ανωτέρω, οι λόγοι ελλείψεως νομιμότητας που επικαλείται η προσφεύγουσα όσον αφορά την απόφαση περί αναστολής της συνδρομής που περιέχεται στην επιστολή της 4ης Ιουνίου 1999, ακόμη και αν υποτεθούν βάσιμοι, δεν μπορούν εν πάση περιπτώσει να επηρεάσουν τη νομιμότητα της μείωσης που αποφάσισε εν προκειμένω η Επιτροπή.
- 120 Όσον αφορά τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, πρέπει να σημειωθεί ότι η απόφαση της 19ης Μαρτίου 2001 επιφέρει, όπως η απόφαση που περιέχεται στην τηλεμοιοτυπία της 5ης Μαΐου 2000 και στην επιστολή της 18ης Μαΐου 2000, μείωση της συνδρομής κατά 300 445 ECU. Εξάλλου από την παραβολή της επιστολής της 18ης Μαΐου 2000 και από τις αιτιολογικές σκέψεις της απόφασης της 19ης Μαρτίου 2001 προκύπτει ότι οι λόγοι της μειώσεως που προβάλλονται στην απόφαση της 19ης Μαρτίου 2001 ανάγονται, όπως και αυτοί που προβάλλονται με την επιστολή της 18ης Μαΐου 2000,

στη διαπίστωση παραβίασεως εκ μέρους της προσφεύγουσας της εφαρμοστέας ρύθμισης και των όρων που απαιτούνται για τη χορήγηση της συνδρομής, σε σχέση με το γεγονός ότι το σκάφος *Aziz* άσκησε, εν αγνοία της Επιτροπής μέχρι τον Νοέμβριο του 1998, δραστηριότητες στη ζώνη αλιείας του Μαρόκου και όχι στη ζώνη αλιείας της Σενεγάλης, κατά τα προβλεπόμενα. Από την αντιπαραβολή αυτή προκύπτει εξάλλου ότι, με την απόφαση της 19ης Μαρτίου 2001, όπως και με την επιστολή της 18ης Μαΐου 2000, η Επιτροπή έλαβε υπόψη το γεγονός ότι η επίδικη αλλαγή της ζώνης αλιείας της κοινοποιήθηκε τον Νοέμβριο του 1998 και υπολόγισε μόνο την προ της κοινοποίησης περίοδο δραστηριότητας της μικτής εταιρίας, προκειμένου να καθορίσει τη μείωση.

- 121 Λόγω της ταυτότητας του αντικειμένου και της αιτιολογίας που χαρακτηρίζουν την επιστολή της 18ης Μαΐου 2000 και την απόφαση της 19ης Μαρτίου 2001 και λαμβανομένης υπόψη της ανάλυσεως που εκτίθεται στις σκέψεις 77 έως 114 ανωτέρω, ο ισχυρισμός της παραβίασεως της αρχής της αναλογικότητας πρέπει να απορριφθεί και καθόσον αφορά την απόφαση της 19ης Μαρτίου 2001.
- 122 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα επικαλέστηκε επίσης παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου, ισχυρισθείσα ότι δεν είναι εύλογο το χρονικό διάστημα που μεσολάβησε μεταξύ Μαΐου 2000 και της εκδόσεως της αποφάσεως της 19ης Μαρτίου 2001.
- 123 Ωστόσο, χωρίς να χρειάζεται να κριθεί το ζήτημα του παραδεκτού, από τη σκοπιά του άρθρου 48, παράγραφος 2 του Κανονισμού Διαδικασίας, των επιχειρημάτων αυτών που διατυπώνονται για πρώτη φορά κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώ τίποτε δεν εμπόδιζε την προσφεύγουσα να τα αναπτύξει με το συμπληρωματικό υπόμνημα που κατέθεσε μετά την έκδοση της απόφασης της 19ης Μαρτίου 2001, αρκεί να σημειωθεί ότι με την ανάγνωση της τηλεομοιοτυπίας της 5ης Μαΐου 2000 και της επιστολής της 18ης Μαΐου 2000 η προσφεύγουσα πληροφορήθηκε ότι η Επιτροπή είχε μειώσει τη συνδρομή κατά 300 445 ECU. Υπό τις συνθήκες αυτές η προσφεύγουσα, η οποία κατά τα λοιπά δεν έπαυσε να επικαλείται κατά τη διάρκεια της δίκης τον οριστικό χαρακτήρα των εννόμων αποτελεσμάτων της προαναφερθείσας τηλεομοιοτυπίας και της επιστολής και τον καθαρά επιβεβαιωτικό χαρακτήρα της απόφασης της 19ης Μαρτίου 2001, δεν μπορεί βεβαίως να υποστηρίξει ότι η κατά την άποψή της υπερβολικά μεγάλη διάρκεια του διαστήματος μεταξύ Μαΐου 2000 και της έκδοσης της απόφασης της 19ης Μαρτίου 2001 την οδήγησε στην πεποίθηση ότι ήταν οριστικά δεδομένη η χορήγηση ολοκλήρου του υπολοίπου της συνδρομής.

- 124 Τέλος, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα υποστήριξε, επικαλούμενη την απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Μαρτίου 2002, T-241/00, *Le Canne* κατά Επιτροπής (Συλλογή 2002, σ. II-1251), ότι η απόφαση της 19ης Μαρτίου 2001 δεν αιτιολογείται επαρκώς.
- 125 Συναφώς το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η αιτιολογία την οποία απαιτεί το άρθρο 253 ΕΚ πρέπει να προσαρμόζεται στη νομική φύση της οικείας πράξεως και να αφήνει να διαφαίνεται κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου, εκδότη της πράξεως, ώστε να καθιστά δυνατό στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν το ληφθέν μέτρο και στο Πρωτοδικείο να ασκεί τον έλεγχό του (απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Φεβρουαρίου 1988, 67/85, 68/85 και 70/85, *Van der Kooy* κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 219, σκέψη 71).
- 126 Όταν πρόκειται για απόφαση περί μειώσεως κοινοτικής χρηματοδοτικής συνδρομής σε ένα σχέδιο που δεν εκτελέστηκε κατά τα προβλεπόμενα, η αιτιολογία μιας τέτοιας πράξεως πρέπει να αναφέρει τους λόγους για τους οποίους οι μεταβολές που ελήφθησαν υπόψη κρίθηκαν απαράδεκτες. Ενδεχόμενες θεωρήσεις όσον αφορά την έκταση των μεταβολών αυτών ή το γεγονός ότι δεν εγκρίθηκαν προηγουμένως δεν αρκούν καθεαυτά να συγκροτήσουν επαρκή αιτιολογία (απόφαση *Le Canne* κατά Επιτροπής, παρατεθείσα στη σκέψη 124 ανωτέρω, σκέψη 55).
- 127 Από πάγια νομολογία προκύπτει επίσης ότι το ζήτημα αν η αιτιολογία των κανονισμών πληροί τις απαιτήσεις του άρθρου 253 ΕΚ πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο βάσει της διατυπώσεώς της αλλά και του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα (βλ., απόφαση της 2ας Απριλίου 1998, C-367/95 P, *Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France*, Συλλογή 1998, σ. I-1719, σκέψη 63).
- 128 Εν προκειμένω διαπιστώνεται ότι, αντίθετα με την υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση *Le Canne* κατά Επιτροπής (προπαρατεθείσα στη σκέψη 124 ανωτέρω), η απόφαση της 19ης Μαρτίου 2001, όπως εξάλλου και η επιστολή της 18ης Μαΐου 2000, περιέχει ακριβή στοιχεία ως προς τη φύση της επίδικης μεταβολής και ως προς

τους λόγους για τους οποίους η μεταβολή αυτή δικαιολογεί, λόγω της σημασίας της, τη μείωση της συνδρομής που αποφασίστηκε εν προκειμένω. Από τα έγγραφα αυτά προκύπτει συγκεκριμένα κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο ότι η Επιτροπή καταγγέλλει το γεγονός ότι το σκάφος *Aziz* άσκησε, εν αγνοία της μέχρι τον Νοέμβριο 1998, τις δραστηριότητές του στη ζώνη αλιείας του Μαρόκου και όχι, κατά τα προβλεπόμενα, στη ζώνη αλιείας της Σενεγάλης, ενώ η υποχρέωση εκμεταλλεύσεως και ενδεχομένως αξιοποιήσεως των αλιευτικών πόρων που βρίσκονται στα ύδατα της τρίτης χώρας την οποία αφορά η απόφαση περί χορηγήσεως της συνδρομής αποτελεί ουσιώδη προϋπόθεση αυτής, όπως προκύπτει τόσο από το άρθρο 21α του κανονισμού 4028/86 (βλ. ανωτέρω σκέψη 2) στο οποίο παραπέμπεται ρητά η απόφαση της 19ης Μαρτίου 2001, όσο και από το παράρτημα Ι του κανονισμού 1956/91 (βλ. ανωτέρω σκέψη 12), στο οποίο παραπέμπουν και η επιστολή της 18ης Μαΐου 2000 και η απόφαση της 19ης Μαρτίου 2001.

129 Συνεπώς τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας περί ελλιπούς αιτιολογίας δεν μπορούν να γίνουν δεκτά.

130 Κατόπιν της αναλύσεως που εκτίθεται στις σκέψεις 118 έως 129 ανωτέρω, το αίτημα περί ακύρωσης της απόφασης της 19ης Μαρτίου 2001 πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

131 Συνεπώς το ακυρωτικό αίτημα πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

2. Επί του αιτήματος αποζημιώσεως

132 Προς στήριξη του αιτήματός της περί αποζημιώσεως, η προσφεύγουσα, αφού εκθέτει τις προϋποθέσεις εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας, παρατηρεί ότι η παράνομη συμπεριφορά που καταγγέλλει εν προκειμένω έγκειται στο γεγονός ότι η

Επιτροπή, χωρίς να τηρήσει τις ουσιώδεις διαδικαστικές απαιτήσεις, ανέστειλε την πληρωμή του υπολοίπου της συνδρομής από τις 11 Σεπτεμβρίου 1998, οπότε η προσφεύγουσα διαβίβασε την περιοδική έκθεση ενόψει καταβολής του υπολοίπου της συνδρομής, μέχρι τις 4 Μαΐου 2000, ημερομηνία πληρωμής μέρους του υπολοίπου της συνδρομής, και μείωσε την αρχικώς χορηγηθείσα συνδρομή.

- 133 Εξάλλου η ζημία που υπέστη η προσφεύγουσα είναι οικονομικής φύσεως και συνίσταται στο ότι η πληρωμή του υπολοίπου της συνδρομής έγινε με καθυστέρηση και ήταν μερική. Ένας πρώτος τρόπος αποτίμησης της ζημίας αυτής είναι η αναφορά στο έγγραφο που συντάχθηκε από εξωτερικούς συμβούλους στις 29 Ιουνίου 2000 και βεβαιώνει ότι, μέχρι τότε, το συνολικό ποσό της ζημίας αυτής που συνδέεται με την ανάγκη προσφυγής σε τραπεζικό δάνειο και στο αίτημα αναβολής των πληρωμών σε προμηθευτές, με την αύξηση τιμών αγοράς, την απώλεια εκπτώσεων που είχαν χορηγηθεί παλαιότερα και την αύξηση του παθητικού της προσφεύγουσας, ανερχόταν σε 25 600 000 ESP (δηλαδή περίπου 155 000 ECU). Στο ποσό αυτό προστίθεται η ζημία που συνδέεται με την προσβολή της φήμης της προσφεύγουσας, τα έξοδα δικηγόρων και την απώλεια χρόνου που αφιέρωσε το προσωπικό της σ' αυτή την υπόθεση.
- 134 Ένας άλλος τρόπος αποτίμησης της ζημίας που υπέστη η προσφεύγουσα είναι ο υπολογισμός των τόκων που της οφείλονται λόγω της καθυστερημένης και μερικής αποπληρωμής της συνδρομής. Στην περίπτωση αυτή, η οικονομική ζημία της προσφεύγουσας ισοδυναμεί με το ποσό που προκύπτει από την εφαρμογή επιτοκίου 8 % ετησίως, αφενός, στο ποσό των 283 859 ECU για την περίοδο μεταξύ 11ης Σεπτεμβρίου 1998 και 4ης Μαΐου 2000 και, αφετέρου, στο ποσό των 300 445 ECU για την περίοδο μεταξύ 11 Σεπτεμβρίου 1998 και της ημερομηνίας κατά την οποία η Επιτροπή θα προβεί στην πληρωμή του υπολοίπου της συνδρομής μετά την ακύρωση των αποφάσεών της περί αναστολής και περί μειώσεως.
- 135 Η προσφεύγουσα καλεί το Πρωτοδικείο να καθορίσει στο πλαίσιο της εξουσίας πλήρους αρμοδιότητας το ποσό της αποζημίωσης που πρέπει να της επιδικασθεί σύμφωνα με μία από τις δύο μεθόδους υπολογισμού που εκτίθενται στις δύο προηγούμενες σκέψεις.

- 136 Όσον αφορά τη σχέση αιτιότητας, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η ζημία την οποία υπέστη έχει ως αποκλειστική και άμεση αιτία τη μονομερή και παράνομη αναστολή και μείωση της συνδρομής.
- 137 Συναφώς το Πρωτοδικείο υπογραμμίζει, πρώτον, ότι από την εξέταση των ακυρωτικών αιτημάτων προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν βαρύνεται με παράνομη πράξη ή παράλειψη στο πλαίσιο της εκδόσεως της αποφάσεως περί μειώσεως της συνδρομής. Δεδομένου ότι η στοιχειοθέτηση της εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας προϋποθέτει κυρίως την απόδειξη παράνομης συμπεριφοράς του οικείου οργάνου (βλ. μεταξύ άλλων απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Σεπτεμβρίου 1982, 26/81, *Oleifici Mediterranei κατά ΕΟΚ*, Συλλογή 1982, σ. 3057, σκέψη 16· απόφαση του Πρωτοδικείου της 11ης Ιουλίου 1996, T-175/94, *International Procurement Services κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1996, σ. II-729, σκέψη 44), το περί αποζημιώσεως αίτημα καθόσον αφορά την απόφαση περί μειώσεως της συνδρομής πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.
- 138 Δεύτερον, το αίτημα περί αποζημιώσεως πρέπει να εξεταστεί καθόσον στηρίζεται στο γεγονός ότι η Επιτροπή, χωρίς να τηρήσει τους σχετικούς διαδικαστικούς κανόνες, ανέστειλε τη συνδρομή που είχε χορηγηθεί αρχικά στην προσφεύγουσα.
- 139 Συναφώς υπενθυμίζεται, σχετικά με το παραδεκτό αυτού του αιτήματος το οποίο μπορεί να εξεταστεί αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο καθόσον αφορά τη δημόσια τάξη, ότι ναι μεν η αγωγή αποζημιώσεως που στηρίζεται στο άρθρο 288, δεύτερο εδάφιο ΕΚ είναι αυτοτελής στο πλαίσιο των μέσων έννομης προστασίας του κοινοτικού δικαίου, οπότε το απαράδεκτο του ακυρωτικού αιτήματος δεν σημαίνει ότι είναι απαράδεκτο και το περί αποζημιώσεως αίτημα (βλ. μεταξύ άλλων απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Μαρτίου 1995, T-514/93, *Cobrecaf κ.λπ. κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1995, σ. II-621, σκέψη 58 και την παρατιθέμενη νομολογία), πλην όμως η αγωγή αποζημιώσεως πρέπει να κριθεί απαράδεκτη οσάκις στην πραγματικότητα διώκει την ανάκληση ατομικής αποφάσεως που έχει καταστεί απρόσβλητη και θα είχε ως αποτέλεσμα, αν γινόταν δεκτή, την εξαφάνιση των εννόμων αποτελεσμάτων της απόφασης αυτής (απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Φεβρουαρίου 1986, 175/84, *Krohn κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1986, σ. 753, σκέψεις 32 και 33· απόφαση *Cobrecaf κ.λπ. κατά Επιτροπής*, προπαρατεθείσα, σκέψη 59).

- 140 Κατά συνέπεια είναι απαράδεκτο το αίτημα αποζημίωσης περί καταβολής ποσού το οποίο αντιστοιχεί στο ποσό στο οποίο ανέρχονται τα δικαιώματα που στερεί από την ενάγουσα μια απόφαση που κατέστη απρόσβλητη (απόφαση Cobrecaf κ.λπ. κατά Επιτροπής, παρατεθείσα στην προηγούμενη σκέψη, σκέψη 60), όπως και το αίτημα περί αποζημίωσης που διώκει ειδικότερα την καταβολή τόκων υπερημερίας επί του εν λόγω ποσού (απόφαση Cobrecaf κ.λπ. κατά Επιτροπής, παρατεθείσα στην προηγούμενη σκέψη, σκέψη 62).
- 141 Εν προκειμένω πρέπει να σημειωθεί ότι η επιστολή της 4ης Ιουνίου 1999 περιέχει απόφαση περί αναστολής της συνδρομής (βλ. ανωτέρω σκέψη 73), η οποία συνιστά, βάσει της νομολογίας της Δικαστηρίου (απόφαση Ca'Pasta κατά Επιτροπής, παρατεθείσα στην υποσημείωση 71 ανωτέρω, σκέψεις 30 έως 32 και 36 έως 39), βλαπτική πράξη την οποία η ενάγουσα μπορούσε να προσβάλει εμπροθέσμως και δεν το έπραξε. Συνεπώς η απόφαση περί αναστολής που περιέχεται στην επιστολή αυτή κατέστη απρόσβλητη.
- 142 Σε περίπτωση που είχε ευδοκιμήσει μια προσφυγή ακυρώσεως εμπροθέσμως ασκηθείσα κατ' αυτής της αποφάσεως περί αναστολής, η τελευταία θα είχε κριθεί ανίσχυρη και η Επιτροπή θα ήταν υποχρεωμένη, στο πλαίσιο των μέτρων εκτελέσεως που θα όφειλε να λάβει, δυνάμει του άρθρου 233 ΕΚ, για να συμμορφωθεί προς την ακυρωτική απόφαση του Πρωτοδικείου, να καταβάλει στην προσφεύγουσα το μέρος της συνδρομής που δεν είχε καταβληθεί κατά την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως αυτής μαζί με τόκους υπολογιζόμενους επί του συνολικού ποσού του υπολοίπου (584 304 ECU) από 4 Ιουνίου 1999, δηλαδή από την ημερομηνία εκδόσεως της επίδικης απόφασης περί αναστολής.
- 143 Κατόπιν αυτού πρέπει να εξεταστεί το αντικείμενο του αιτήματος περί αποζημίωσης που υπέβαλε η ενάγουσα κατά το μέτρο που το αίτημα αυτό στηρίζεται στη φερομένη ως παράνομη αναστολή της συνδρομής.
- 144 Όπως διαπιστώθηκε στις σκέψεις 133 και 134 ανωτέρω, η προσφεύγουσα διατυπώνει δύο τρόπους υπολογισμού της ζημίας την οποία ισχυρίζεται ότι υπέστη λόγω της παράνομης αναστολής της συνδρομής. Προσθέτει δε ότι, «στο πλαίσιο της

αρμοδιότητας πλήρους δικαιοδοσίας, [...] το Πρωτοδικείο μπορεί να της επιδικάσει αποζημίωση [...] με βάση μία από τις μεθόδους που προτείνονται ανωτέρω» (παράγραφος 103 του δικογράφου της προσφυγής). Η πρόταση αυτή οδηγεί στη σκέψη ότι κατά την προσφεύγουσα οι δύο μέθοδοι υπολογισμού τις οποίες προτείνει είναι ισοδύναμες και επιδιώκουν τον ίδιο σκοπό δηλαδή την αποκατάσταση της προβαλλομένης ζημίας.

145 Όπως εκτίθεται στη σκέψη 134 ανωτέρω, η αποκατάσταση της ζημίας που καθορίζεται με τη μία από αυτές τις δύο μεθόδους αντιστοιχεί στην καταβολή τόκων αποζημιώσεως αφενός επί του ποσού των 283 859 ECU για την περίοδο από 11 Σεπτεμβρίου 1998 μέχρι 4 Μαΐου 2000 και, αφετέρου, επί του ποσού των 300 445 ECU για την περίοδο από 11 Σεπτεμβρίου 1998 μέχρι την ημερομηνία καταβολής του ποσού αυτού.

146 Πρέπει να διαπιστωθεί ότι το αίτημα αποζημιώσεως που στηρίζεται στον ισχυρισμό ότι η αναστολή της συνδρομής υπήρξε παράνομη, εφόσον αυτό αφορά, βάσει της μιας από τις δύο μεθόδους υπολογισμού που η προσφεύγουσα εμφανίζει ως ισοδύναμες, την καταβολή τόκων υπερημερίας επί του υπολοίπου της συνδρομής από 4 Ιουνίου 1999, στην πραγματικότητα διώκουν την καταβολή ποσού που προορίζεται να αντισταθμίσει τις έννομες συνέπειες που παρήγαγε η απόφαση περί αναστολής της 4ης Ιουνίου 1999 δηλαδή της καθυστέρησης στην καταβολή του εν λόγω υπολοίπου, έννομες συνέπειες που η ακύρωση της αποφάσεως αυτής μετά από εμπροθέσμως ασκηθείσα επιτυχή προσφυγή ακυρώσεως θα εξαφάνιζε κατόπιν των μέτρων εκτελέσεως που θα όφειλε να λάβει η Επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο 233 ΕΚ για να συμμορφωθεί προς την ακυρωτική απόφαση (βλ. ανωτέρω σκέψη 142).

147 Συνεπώς, βάσει της νομοθεσίας που παρατίθεται στις σκέψεις 139 και 140 ανωτέρω, το αίτημα αποζημιώσεως πρέπει να κριθεί απαράδεκτο κατά τα εκτιθέμενα στη σκέψη 146 ανωτέρω.

- 148 Πρέπει ακόμα να εξεταστεί το αίτημα αποζημιώσεως εφόσον αναφέρεται στην περίοδο μεταξύ 11 Σεπτεμβρίου 1998 και 4 Ιουνίου 1999.
- 149 Συναφώς πρέπει να σημειωθεί, καταρχάς, ότι από τη δικογραφία προκύπτει ότι η 11η Σεπτεμβρίου 1998 είναι η ημερομηνία κατά την οποία οι ισπανικές αρχές έλαβαν από την προσφεύγουσα τα έγγραφα τα σχετικά με την αίτησή της περί καταβολής του υπολοίπου της συνδρομής. Τα έγγραφα αυτά περιήλθαν στην Επιτροπή στις 30 Σεπτεμβρίου 1998. Βάσει των στοιχείων που περιείχαν, η Επιτροπή ζήτησε πρόσθετα στοιχεία σχετικά, μεταξύ άλλων, με τις δραστηριότητες του σκάφους *Aziz* τα οποία παρέσχε η προσφεύγουσα διαβιβάζοντας μέσω των ισπανικών αρχών έγγραφα που περιήλθαν στην Επιτροπή άλλα στις 15 Οκτωβρίου και άλλα στις 17 Νοεμβρίου 1998. Η προσφεύγουσα δηλαδή έκανε χρήση της δυνατότητας που της παρέχει το άρθρο 44, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, πρώτη φράση του κανονισμού 4028/86 να ζητεί, καθόλη τη διάρκεια της κοινοτικής παρέμβασης, από την αρχή ή τον φορέα που ορίζει προς τούτο το οικείο κράτος μέλος να της διαβιβάζει «όλα τα δικαιολογητικά και όλα τα έγγραφα που αποδεικνύουν την εκπλήρωση των οικονομικών ή άλλων προϋποθέσεων που επιβάλλονται για κάθε σχέδιο» (βλ. ανωτέρω σκέψη 5).
- 150 Συνεπώς δεν μπορεί να προσαφθεί στην Επιτροπή παράνομη συμπεριφορά ικανή να θεμελιώσει εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας, όσον αφορά την περίοδο μεταξύ 11 Σεπτεμβρίου και 17 Νοεμβρίου 1998, ημερομηνία κατά την οποία η Επιτροπή έλαβε τις συμπληρωματικές πληροφορίες που είχε ζητήσει.
- 151 Εν συνεχεία, όσον αφορά την περίοδο μεταξύ 18ης Νοεμβρίου 1998 και 4ης Ιουνίου 1999, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι αφού πρόκειται για την αξιολόγηση περίπλοκης οικονομικής κατάστασης (βλ. συναφώς τη νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 79 ανωτέρω), και δεδομένου ότι, λαμβάνοντας υπόψη τα έγγραφα που της διαβιβάστηκαν στις 17 Νοεμβρίου 1998, η Επιτροπή έλαβε πληροφορίες σχετικά με τις

δραστηριότητες του σκάφους *Aziz* που αναιρούσαν πλήρως αυτές που είχε λάβει τον Σεπτέμβριο και τον Οκτώβριο 1998, δεν μπορεί να προσαφθεί στην Επιτροπή καμία παράνομη πράξη ή παράλειψη λόγω του ότι παρήλθε διάστημα εξήμισι μηνών από τότε που παρέλαβε τα έγγραφα αυτά μέχρις ότου αντιδράσει έναντι της προσφεύγουσας.

- 152 Κατόπιν της αναλύσεως που εκτίθεται στις τρεις προηγούμενες σκέψεις, το αίτημα ακυρώσεως καθόσον αφορά την περίοδο μεταξύ 11 Σεπτεμβρίου 1998 και 4 Ιουνίου 1999 πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.
- 153 Ενόψει της αναλύσεως που εκτίθεται στις σκέψεις 137 έως 152 το αίτημα ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.
- 154 Βάσει του συνόλου των προεκτεθέντων η προσφυγή-αγωγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 155 Βάσει του άρθρου 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε και η Επιτροπή είχε υποβάλει σχετικό αίτημα, πρέπει η προσφεύγουσα να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή-αγωγή.**

- 2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα-ενάγουσα στα δικαστικά έξοδα.**

Jaeger

Lenaerts

Azizi

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 17 Οκτωβρίου 2002.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

K. Lenaerts